

ÁTTÖRÉSRE VAN SZÜKSÉG AZ AUTONÓMIAKÜZDELEMBEN

A **26. Bálványosi Nyári Szabadegyetem és Diák-tábor** zárónapján, július 25-én délelőtt Tusnádfürdön (Hargita megye) megrendezték az immár hagyományosnak mondható fórumot Orbán Viktor magyar miniszterelnök és Tőkés László európai parlamenti képviselő részvételével. A kormányfő, aki egyben a Fidesz – Magyar Polgári Szövetség elnöke, valamint a Királyhágó-mellék előző református püspöke, az Erdélyi Magyar Nemzeti Tanács elnöke évek óta együtt lépnek fel ezen a fórumon, kifejtve meglátásaikat a nemzet- és világpolitika aktuális témái kapcsán, válaszolva a publikum soraiból érkező kérdésekre.

A **Németh Zsoltnak**, a Magyar Országgyűlés külügyi bizottsága elnökének irányításával lezajlott eseményen az elsőként szóló **Tőkés László** már az elején fájta, hogy az eredetileg nem csupán **magyar-magyar** párbeszédet, hanem **román-magyar** dialógust is magában hordozó „bálványosi folyamat” mára e tekintetben némileg egysíkúvá vált, hiszen nemcsak

a román oldal távolmaradása tapasztalható az utóbbi években, de azoké is, akik magyar voltak ellenére közvetve vagy közvetetten kizárják magukat a nemzeti párbeszédből. Míg a románok valójában ellenérdekelteknek mutatkoznak „közös dolgaink rendezésében” és a „magyar ügy” minket kielégítő megoldásában, addig egyes nemzet- és honfitársaink sajnálatos módon mintegy a magyar nemzetpolitika ellentáboraként szerveződnek vagy éppen szervezkednek ellenünk – mondta az EMNT elnöke. A továbbiakban jeles és jobbára tragikus történelmi események kerek évfordulói kapcsán nyújtott rövid politikai helyzetértékelést, a Szentírásból vett idézetekkel pedig igei útmutatást a jövőre nézve.

Napjaink aktuális geopolitikai kihívásai kapcsán Tőkés László úgy vélte, a magyarok nem kérnek a megélhetési bevándorlókból és az Európai Unió által kiközvezett „görög útból”. „Jobb szeretnénk a magunk útján, a **magyar úton** járni” – jelentette ki. Hozzátette: az erdélyi magyarok a rossz értelemben vett „román útból” ➤

► sem kérnek, ehelyett az „erdélyiek útján” kívánnak járni. A jelenlegi konfliktusos helyzetben mi sem természetesebb annál, hogy szolidaritást kell vállalni Ukrajnával és a keleti partnerséghez tartozó országokkal, közöttük is elsősorban „a román Moldovával”. A Románia és Moldova egyesülésére irányuló politikai törekvésekben nem lát kivetnivalót, a népek, nemzetek önrendelkezési törekvései általában véve is üdvözlendők. „Hasonló attitűdöt várunk el mindazon szomszédos országoktól, köztük is Romániától, amelyeknek magyar közösségei teljes joggal tartanak igényt a területi önrendelkezésre” – jelentette ki Tőkés László, hiszen mind az **Erdélyi Magyar Nemzeti Tanács (EMNT)**, mind a **Kárpát-medencei Magyar Autonómia Tanács (KMAT)** az európai integráció részének tekinti a magyar nemzeti integrációt. Ugyanakkor konstruktívnak és európainak nevezte a transznisztriai helyzet rendezésére vonatkozó, illetve Romániának a schengeni övezetbe való felvételét szorgalmazó magyar álláspontot.

Végezetül az EMNT és a KMAT elnökeként megköszönte, és továbbra is kérte Magyarország támogatását az **erdélyi magyar autonómia törekvésekhez**. „Azon fáradozunk, hogy európai szinten és saját országainkban áttörést jelentő, gyökeres változás következzen be a magyar kisebbségi önrendelkezés viszonylatában” – jelentette ki Tőkés László.

Orbán Viktor miniszterelnök beszéde egy tabukat nem kerülgető, szókimondó, hazájáért aggódó politikus beszédének bizonyult, amelynek legfontosabb üzenete, hogy a magyar kormány hosszú távon elkötelezett a **migráció megállítása** mellett, és az Európai Unióban még határozottabban áll majd ki a „modernkori népvándorlással” szemben. Brüsszel „jelenleg képtelen gyakorlatias cselekvésre”, ezért a nemzetállamoknak kell – Magyarországot is beleértve – megvédeniük Európát és az európai értékeket „a tömeges illegális bevándorlás által előtérbe helyezett gazdasági, társadalmi, illetve biztonsági problémáktól” – mondta a kormányfő. A magyar baloldalnak is üzent, szembeállítva a nemzeti érdek képviselőjét az ideologikus, nemzetek feletti Európában gondolkodó baloldali tábor elképzeléseivel. A lefolytatott **nemzeti konzultáció** azt mutatta ki, hogy

a magyar családokat kell támogatni a bevándorlókkal szemben, az ún. multikulturalizmust pedig Magyarországon népességének túlnyomó többsége elutasítja.

Orbán Viktor szerint most már nem csupán az a kérdés, hogy mi, magyarok milyen Európában szeretnénk élni, hanem az, hogy megmarad-e mindaz, amit mi Európának nevezünk. **A tét ma már Európa**, az európai polgár életmódja, az európai értékek és nemzetek megmaradása vagy eltűnése, illetve felismerhetlenségig történő megváltozása.

A két beszéd után a közönség sorából érkezett kérdések egy részének megválaszolása következett. A miniszterelnök közölte: nemzetstratégiai fontosságú a romániai **egészségügyi szolgáltatás** kiegészítésére nyújtandó magyar segítség, akárcsak az **oktatás** terén történő támogatás. Magyarország készen áll egyeztetni bármilyen kérdésben a román politikummal, de Orbán Viktor szerint jelenleg minden a román félen múlik.

Szintén kérdésekre válaszolva Tőkés László mellett érvelt, hogy az erdélyi magyarságnak **nem szabad engednie eredeti követeléseiből**. „Huszonöt éve azzal indultunk, hogy önálló állami egyetemet követelünk az erdélyi magyarságnak. Azóta szinte elfelejtettük eredeti követelésünket. Még az igényszintünket is tudják manipulálni. Ma már azzal is megelégednénk, hogy mi is teljes joggal legyünk jelen a Marosvásárhelyi Orvosi és Gyógyászati Egyetemen, holott azt éppen tőlünk vették el. (...) Ha az RMDSZ olcsón adja a libát, olcsón adja a bőrt, akkor tőle fogják megvásárolni” – fogalmazott az EMNT elnöke.

A világban zajló **keresztényüldözések** kapcsán elmondta, hogy az Európai Parlamentben legalább addig eljuttattak már, hogy napirendre tűzzék a kérdést. Tőkés László emlékeztetett: az erdélyi magyarok autonómia küzdelme az **önvédelemről** szól, az egyéni és közösségi jogok kivívásának nincs alternatívája.

AZ ERDÉLYI MAGYARSÁG ÚTJA

Beszéd a XXVI. Bálványosi Nyári Egyetem és Diáktáborban

Kegyelem néktek és békeesség, Istentől!

Szeretettel köszöntöm a tábor zárónapjára érkezett kedves Testvéreimet. Mindenekelőtt **elismerésemet** és **köszönetemet** fejezem ki az alapítók és a szervezők ügyszerető állhatatosságáért, hogy íme, a negyedszázados évfordulón sor kerülhet a 26. nyári szabadegyetemre és diáktáborra.

Fájlaljuk a román oldal távolmaradását az utóbbi években – amely igazából ellenérdekeltnek mutatkozik „közös dolgaink rendezésében” és a magyar ügy tényleges megoldásában.

Sajnáljuk ugyanakkor azok hiányát is, akik magyar voltuk ellenére közvetve vagy közvetlenül kizárják magukat a magyar–magyar párbeszédből, és mintegy a magyar nemzetpolitika ellentáboraként szerveződnek vagy éppenséggel ellenünk szervezkednek.

Mindazáltal **fültetlen örömmel tölt el** azoknak a jelenléte és részvétele, akik egy negyed század óta jobban-rosszban együtt vannak, velünk vannak, és akik hozzánk csatlakozva – most, a nyári egyetemen és rendezvények évadján – korunk kihívásai középette, együttes erővel keresik a magyar jövő és kibontakozás, a Kárpát-medencei megbékélés és együttműködés európai útját.

Köztük is elsőként köszöntöm a **Székel Autonom Régió** eme jeles turisztikai és szellemi központjában **Orbán Viktor** miniszterelnököt, aki **Németh Zsolt** államtitkárral és többi bajtársával együtt állam- és nemzetpolitikai rangra emelte bálványosi-tusnádfürdői táborunkat. És az ő társaságukban kiemelt módon köszöntöm **külhoni magyar** közösségeink vezető képviselőit, akik a szó bibliai és – egyben – valóságos értelmében „**tábort járnak**” velünk nemzeti érdekeink és egymásra utalt országaink demokratikus rendje és közös értékei érvényesítésében és védelmében.

A **bibliai „táborjárás”** hadiállapotot feltételez. Sajnos erre is volt példa a **Balkánon**, és van példa **Ukrajnában**. Az **I. világháború** kitörésének 100., a **trianoni** békediktátum aláírásának 95. és a **II. világháború** befejezésének 70. évfordulóján okkal fogalmazott úgy Orbán Viktor a reformátusok budapesti zsinatán, hogy „veszedelmes, mindannyiunk erejét próbára tévő időket élünk”. Az „újkori népvándorlásnak”, sőt „valóságos invázióknak” is nevezett bevándorlás veszélyeiről – utóbb – azt is mondotta, hogy: „Ha egyszer elhibázzuk, örökre elhibáztuk. (...) egy multikulturális Európából nincs visszaút se a keresztény Európához, se a nemzeti kultúrák világába.”

A tábori nyitórendezvényen Németh Zsolt viszont egy veszéllyel és kihívásokkal teli, „teljesen új geopolitikai helyzetről” szólt. A rendszerváltozás 25. évfordulója alkalmából rendezett nagyváradi egyházi konferenciánkon pedig **Robert Schuman** Európára vonatkozó mondatát parafrazálva annak a meggyőződésének adott hangot, hogy: „Magyarország vagy keresztény lesz, vagy nem lesz” – s értjük mi ezt egész szétszakított és tovább szakadozó Kárpát-medencei nemzetünkre.

Kettőjük szavával egybehangzóan, az ELTE Nyári Egyetemén **Kövér László** házelnök – egyebek mellett – arra mutatott rá, hogy: „a XX. századot mi, magyarok a **Kárpát-medencében** elvesztettük”; majd így folytatta: „kérdés, hogy a 21. században az európai közösségi térben **nyertesek** leszünk, vagy ismét veszteseknek bizonyulunk”. Hadd tegyem hozzá, hogy a jelen pillanatban – megítélésem szerint – **vesztésre állunk**, s a magyar kormány/a magyar haza, külhoni szövetségeseivel az oldalán, ebben a helyzetben, folyamatos ellenszélben és sodrás ellenében, Trianon és a kommunizmus lehúzó örökségével a nyakában, már-már emberfeletti erőfeszítéseket tesz arra, hogy sorsunkon végre fordítani tudjunk, és ne vesztesékként hagyjuk el a pályát, évezredes szállásterületeinket.

Minderről, jelenlegi helyzetünkről, eme „veszedelmes időkről”, a fenyegetett sorsú Kárpátaljáról, a migránsok áradatával szembesülő **Vajdaságról** és **kis-Magyarországról**, és az idegen bevándorlókkal szembetalálkozó külhoni magyar kivándorlókról, a szülőhazájuk elvesztése által létükben, megmaradásukban fenyegetett magyar közösségeinkről a választott népét féltőn szerető Istennek ígéje, **Izráel** népéhez szóló intó szava juthat/jusson eszünkbe, az órállókról. Az órállók: a próféták, a papok, a királyok, mai olvasatban: a közszereplők, a választott vezetők, az állam- és kormányfők, a politikusok, a pártelnökök és önkormányzati elöljárók **kötelességei-**

ről beszélek. Ezékiel próféta könyve 33. részét idézem, az órállók kötelességéről: veszedelem, háború idején „a föld népe **választ** egy férfit maga közül, és órállójává teszi” – olvassuk a 2. versben. Az órálló az Úr szavára „megfújja a trombitát, és meginti a népet”. Vannak, akik hallgatnak rá. Vannak, akik nem. Kinek-kinek a saját **felelőssége** ez. De amennyiben az őrt álló „nem fújja meg a trombitát, és a nép nem kap intést”, a felelősség egyes-egyedül az övé. „És te, embernek fia, órállóul adtalak téged Izráel házának, hogyha szót hallasz a szám- ▶

► ből, megintsd őket az én nevemben.” (7. vers)

Rólatok, rólunk, vezető emberekről van szó. Éppen séggel az **egyházról** is szólhatunk ebben a vetületben, az egyház szerepéről a közéletben, a társadalomban, a történelemben – ezen a helyen is felvetve azt az alapvető kérdést, hogy **politizáljon-e** az egyház vagy sem. Valóban, annak nincs helye, hogy **pártpolitikát** folytasson, de tennie kell azt, amit reá rótt az Isten. Kövesse, ha kell, **Márton Áron** és hív kortársainak példáját. Vagy tegye azt, amit **Makkai Sándor** így fogalmazott meg: számára **Erdély** ügye nem politikai, hanem erkölcsi kérdés. Ilyenképpen, eme erkölcsi dimenzióban tegye kötelességét a társadalomban vagy éppen a politikában. A **választott** és az **Isten** által küldött őrállókról van szó. Vagyis a népakarat és az Isten által **hitelesített** vezetőkről, politikusokról, az ő **hivatásukról** és **felelőségükről**. Népük és Istenük, megbízóik iránti hűségük, engedelmségük minősíti az igazi őrállókat. Még hogyan sokan idegenkednek is a „szimbolikus politizálástól”, és a politika „erkölcsi dimenziójáról” hallani sem akarnak – mégiscsak ez az „**erkölcspolitika**” az az érték és **mérték**, amely nélkül az erkölcsi relativizmus vagy az immorális, vagy éppenséggel az amorális gátlástalanság, az alighogy megbukott istentelen kommunizmus, vagy a nyomába lépett zsákmányszerző posztkommunizmus és balliberalizmus módjára, az ország- és népvészítés, valamint a mérhetetlen korrupció mélységébe kormányozza a rábizottakat.

Miniszterelnök úr! Tisztelt Karok és Rendek!

Kedves Honfitársaim és Polgártársaim! Székelyek! Magyarok!

A minap egy ominózus írás jelent meg a **Népszabadságban** volt első számú romániai érdekszövetségi vezetőnk, **Markó Béla** tollából, melyben Orbán Viktort amiatt kárhoztatja, hogy kimondta: „Magyarország egy homogén ország, kultúrájában, gondolkodásmódjában, civilizációs szokásaiban meglehetősen homogén képet mutat.” A cikkíró szerint viszont mi, erdélyiek rossz érzéssel hallgatjuk, ha a magyar miniszterelnök nemzetálmáról vagy homogén társadalomról beszél. Nem állal a mi nevünkben, az erdélyiek nevében szólni, amikor mi, erdélyiek – vele ellentétben – világosan látjuk, hogy: „Orbán Viktor a bevándorlás ügyében azért küzd, hogy Magyarország magyar maradjon, hogy gátat vessen idegen és asszimilálhatatlan, a magyar kultúrával szemben közömbös, a keresztény kultúrával szemben pedig kifejezetten ellenséges tömegek beözönlésének” (Borbély Zsolt Attila).

Fordítva a szón, mi magyarok és erdélyiek, a valamennyiünk kétharmadát meghaladó többség nevében – talán – mondhatom: nemcsak a megélhetési bevándorlók európainak hazudott útját utasítjuk vissza, de – úgymond – az Európai Unió által kikövezett „görög útból” sem kérünk, hanem jobb szeretnénk a magunk útján, a „**magyar úton**” járni, melyet nagy áldozatok és – ha kell – nagy konfliktusok vállalása árán Önök képviselnek, a Miniszterelnök úr képvisel. De hadd tegyem hozzá, hogy az előbbieken előadott erkölcsi mérték alatt mi, erdélyiek a „**román útból**” sem kérünk, a szónak a rossz értelmében. Lehetőleg az erdélyi román testvéreinkkel együttesen a saját utunkon, az **erdélyiek útján** kívánunk járni, mint ahogyan a székelység is a saját „**székely útját**” kívánja követni. Ugyanez érvényes

több más régióra, példának okáért a **Partiumra**, mely szintén létrehozta saját autonómiatanácsát.

Említésre méltó, hogy közel tizenöt évvel az úgynevezett **Neptun-gate** után, tavaly – bármely legitim felhatalmazás nélkül – egyes vezető tisztségviselőink a román hatalom képviselőivel, önhatalmúlag újabb „neptuni” tárgyalásokba bocsátkoztak a Brassó melletti Pojánán. A régi-új neptuni – amerikai – mediátorok egyike, **Allen Kasso** a megbeszélések rendjén ekképpen fogalmazott: „A szomszédos Magyarország mindig is **bonnyolító tényező** lesz, de most különösképpen kellemetlen, mivel **virulens nacionalizmusa** hatással van a kétoldalú kapcsolatokra. Bizonyos szempontból a romániai magyaroknak meg kell birkóznuk a **budapesti nyomással**, és azzal az elvárással, hogy **felelős román állampolgárként** számítanak rájuk.”

Nesze neked magyar és területi székely autonómia! Nesze neked magyar „virulens nacionalizmus” versus „modellértékű román kisebbségvédelmi politika” – ahogyan **Bogdan Aurescu** külügyminiszter szokott dicsekedni vele. (Igen kíváncsi vagyok arra, hogy régi és új neptunos magyarjaink – akik ott voltak Pojánán – Kasso úr keresetlen szavai hallatán miképpen szólaltak fel, és ézen megfogalmazás ellen hogyan tiltakoztak ...)

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Kedves Testvéreim!

A jelenlegi, gyökeresen megváltozott geopolitikai helyzetben mi sem természetesebb annál, hogy megszemenően szolidaritást vállalunk a kelet és nyugat ütközéspontján álló **Ukrajnával** és a **Keleti Partnerséghez** tartozó országokkal – közöttük is elsősorban a román **Moldovával**. Ennek részeképpen a Románia és Moldova egyesülésére irányuló politikai törekvésekben sem látok kivételment, mint ahogyan az **ukrajnai kisebbségek** is – a magyarok, a románok és a bolgárok – megérdemlik országaik feltétel nélküli támogatását. A **magyar álláspont** a transznisztriai helyzet rendezése vagy éppen Romániának a schengeni övezetbe való felvétele ügyében is egészen európai és konstruktív.

Mindezzel együtt és mindennek fejében viszont – amint **Semjén Zsolt** miniszterelnök-helyettes is szokott rá utalni – hasonló viszonyulást és bánásmódot várunk el mindazon szomszédos országoktól – köztük is Unióbéli stratégiai partnerünktől, Romániától –, melyek magyar nemzeti közösségei teljes joggal tartanak igényt a **közösségi önrendelkezésre** – anélkül, hogy ezáltal területi épségüket és a többségi nemzetek biztonsági érdekeit veszélyeztetnék.

Az **Erdélyi Magyar Nemzeti Tanács** és a **Kárpát-medencei Magyar Autonómia Tanácsa** az integrált magyar nemzeti érdekek elve alapján az **európai integráció** szerves részének tekinti a **magyar nemzeti integrációt**, és Magyarország Alaptörvényének megfelelően megköszöni és továbbra is igényli az Anyaország autonómiatörekvéseink iránti támogatását. Orbán Viktor miniszterelnöktől a továbbiakban is ezt a támogatást kérjük. Ezzel együtt azon fáradozunk, hogy európai szinten, valamint saját országainkban is áttörést jelentő, gyökeres változás következzen be a magyar kisebbségi önrendelkezés viszonylatában. Továbbra is ezen munkálkodunk, és ehhez kérjük Isten segítségét!

Tusnádfürdő, 2015. július 25.

Tókécs László

JÚLIUSI ESEMÉNYNAPTÁR

Július 1–2. • Brüsszel

Európai parlamenti munkahét

Július 2. • Közmeghallgatás Észak-Koreáról

Tőkés László európai képviselő és az Ázsiai **Tanulmányok Európai Intézete** elnevezésű kutatási központ közös rendezésében került sor az **Emberi Jogok Észak Koreában: kiáltások a Félzigetről** címet viselő nyilvános közmeghallgatásra, melynek keretében **Jung Gwang II**, egy, az észak-koreai börtönök poklát túlélő volt politikai fogoly tett tanúvallomást és számolt be részletekbe menően az országában tapasztalható legfrissebb fejleményekről. A rendezvény meghívott vendégei voltak **Kwon Eun Kyung** kutató, egy szülői székhelyű nemzetközi emberi jogi ernyőszervezet képviselője, valamint **Kim Young Hwan**, a Demokrácia és Emberi Jogok Észak-Koreában elnevezésű polgári egyesület képviselője.

Július 3. • Kolozsvár – Györgyfalva

Teológiai évfolyam-találkozó

Július 6–9. • Strasbourg

Európai parlamenti munkahét

Július 9–11. • Nagyvárada

XII. Partiumi Író-tábor

A XII. **Partiumi Író-tábor** fő helyszínéül a **Partiumi Keresztény Egyetem** szolgált, amely társszervezője is volt a **Partiumi Magyar Művelődési Céh** és a **Pro Universitate Partium Alapítvány**al karöltve. **Tőkés László** előző királyhágómelléki püspök, európai parlamenti képviselő, a PKE és a társszervező PUPA elnöke volt idén is a tábor fővédnöke. **Az emlékezetkultúra a régió irodalmában** témakörben zajló konferencia zárónapján **Közösségteremtő emlékezet** címmel tartott előadást.

Július 13. • Budapest, Százados úti művésztelep

A PKE Arany János Kollégiuma előtt felállítandó Arany János-szobor tervének megtekintése

Július 13–15. • Brüsszel

Európai parlamenti munkahét

Július 14. • Brüsszel

Találkozó **Markku Markkula** elnökkel, az EU Régiók Bizottsága vezetőjével. Az erdélyi magyarok és Székelyföld önrendelkezési törekvéseinek bemutatása.

Július 17. • Nagyvárada

Partiumi Keresztény Egyetem – rendkívüli vezetőségi munkaülés

Július 19. • Nagykároly

Templomi ünnepély a Vizsolyi Biblia megjelenésének 425. évfordulója alkalmából Károlyi Gáspár szülőhelyén

A **Nagykárolyi Belvárosi Református Egyházközség** és a **Reformátusok Szatmárért Közhasznú Egyesület** közös jubileumi rendezvényt szervezett az egykori szatmári megyeszékhely belvárosi református templomában. Az ünnepi hálaadó istentiszteleten **Tőkés László** előző királyhágómelléki püspök hirdetett igét. Az évfordulóról **Tukacs József** lelképásztor emlékezett meg. Az alkalomhoz illő zenés-verses műsor után az ünneplő gyülekezet megkoszorúzta a bibliafordító **Károlyi Gáspár**nak a templomkertben álló szobrát.

Július 20–31. • Európai parlamenti szünet

Július 21–26. • Tusnádfürdő

XXVI. Bálványosi Nyári Szabadegyetem és Diáktábor

Az idei **Bálványosi Nyári Szabadegyetem és Diáktábor** zárónapján, július 25-én délelőtt megrendezték az immár hagyományosnak mondható fórumot **Orbán Viktor** magyar miniszterelnök és **Tőkés László** európai parlamenti képviselő részvételével, akik évek óta, hagyományos módon együtt lépnek fel ezen a rendezvényen, kifejtve meglátásaikat a nemzet- és világpolitika aktuális témái kapcsán, válaszolva a publikum soraiból érkező kérdésekre.

KIÁLTÁSOK A KOREAI-FÉLSZIGETRŐL

2015. július 2-án, Brüsszelben **Tőkés László** európai képviselő és az **Ázsiai Tanulmányok Európai Intézete** (European Institute for Asian Studies – EIAS) elnevezésű kutatási központ közös rendezésében került sor az **Emberi Jogok Észak Koreában: kiáltások a Fél-szigetről** címet viselő nyilvános közmeghallgatásra, melynek keretében **Jung Gwang Il**, egy, az észak-koreai börtönök poklát túlélő volt fogoly tett tanúvallomást és számolt be részletekbe menően az országában tapasztalható legfrissebb fejleményekről. A rendezvény meghívott vendégei voltak **Kwon Eun Kyung** kutató, egy szüli

resztyén – lelkipásztorként tökéletesen átérzem, hogy mit jelent egy totalitárius rezsím elnyomott állampolgárának és kisebbségének lenni.” Továbbá kiemelte, hogy bár a kommunizmus negyed évszázada Kelet- és Közép-Európában összeomlott, a világ számos országában tovább él és végzi pusztítását. Éppen ezért **Európa** továbbra nem, egy pillanatig sem maradhat tétlen, és egyesült erővel kell folytatnunk az istentelen és embertelen totalitárius világrendszer elleni egyetemes küzdelmünket.

Az Ázsiai Intézetet képviselő **David Fouquet** köszöntőbeszédében hangsúlyozta, hogy az utób-

periférián, a jövőben az eddiginél is komolyabban kell részt vállalnia az Észak-Koreára irányuló nemzetközi erőfeszítésekben” – mondta az intézet képviselője.

Beszédéhez kapcsolódva **Kwon Eun Kyung** háláját fejezte ki a nemzetközi közösségnek, ezen belül pedig az ENSZ vizsgálóbizottságának és az EU-nak az eddig nyújtott segítségért és támogatásért. Mint ismeretes, az ENSZ vizsgálóbizottsága arra a következtetésre jutott, hogy „**Észak-Koreában** rendszeresen, széles körben és súlyos mértékben megsértik az emberi jogokat, és a feltárt jogsértések – számos esetben – állampolitikai alapon elkövetett emberiség elleni bűncselekménynek minősülnek”, melyek „a jelenkorban példa nélküliek”. Azonban a közzétett jelentésnek az érvényesítése még óriási kihívások elé állít, ezért elengedhetetlenül fontos közösen fellépni annak érdekében, hogy Észak-Koreában az emberi jogok terén valódi előrelépés történjen.

Jung Gwang Il tanúvallomásában beszámolt a kényszermunkatáborban töltött éveiről. Észak-Koreában született és dolgozott éveken keresztül, majd az 1990-es évek végén letartóztatták, mert dél-koreaiakkal találkozott. Fogolytáborba szállították, ahol embertelen körülmények között tartották; napi tizenhat órát dolgoztatták és éhez-tették. Állatként kezelték, úgy, mint akinek nincs helye a társadalomban. 2003-ban, két héttel a szabadon bocsátása után sikerült megszöknie az országból, és azóta Szöulban él, emberi jogi civil szervezetek munkáját segíti.

Zárszóként **Tőkés László** elmondta, hogy az EP Emberi Jogi Albizottsága (DROI) mindent megtesz annak érdekében, hogy az észak-koreai emberi jogi helyzeten enyhítsen, azonban a Kim-rezsím vehemens módon elzárkózik minden erre irányuló párbeszédétől. Ennek ellenére **jelenleg a párbeszéd** mutatkozik az egyetlen járható útnak, erre kell törekednünk – állapította meg **Tőkés László**.

European Institute for Asian Studies

székhelyű nemzetközi emberi jogi ernyőszervezet képviselője (International Coalition to Stop Crimes against Humanity in North Korea) és **Kim Young Hwan**, a Demokrácia és Emberi Jogok Észak-Koreában hálózat képviselőjében. A meghallgatás moderálását EP-képviselőnk brüsszeli munkatársa, **Ferenczy Zsuzsa** végezte.

Megnyitóbeszédében erdélyi képviselőnk hangsúlyozta: „Egy volt kommunista ország, **Románia** kisebbségi magyar polgáraként mindaz, ami manapság **Észak-Koreában** megy végbe, eleven és fájdalmas emlékeket ébreszt bennem. A **Ceausescu-diktatúrában** szolgálatot teljesítő református – ke-

bi két esztendőben a nemzetközi közösség fontos lépéseket tett az Észak-Koreában tapasztalható súlyos emberi jogi helyzet jobbításáért. 2014-ben az **ENSZ** vizsgálóbizottsága egy közel négyszáz oldalas jelentést tett közzé, mely az ázsiai országból megszökött foglyok és börtönőrök vallomásain, hírszerzési jelentéseken és sajtóbeszámolókon alapul. A dokumentum beszámol a négy ismert kényszermunkatáborról, ahol a kényszervallatás és a kínzás válogatott módszereit alkalmazzák. Ugyanakkor indítványozza, hogy a rezsím vezetőit, köztük az ország élén álló **Kim Dzsong Unt** is állítsák a Nemzetközi Büntetőbíróság elé. „Európa nem maradhat a

MEGNYITÓBESZÉD AZ EMBERI JOGOK ÉSZAK-KOREÁBAN – KIÁLTÁSOK A FÉLSZIGETRŐL CÍMŰ KONFERENCIÁN

.Az ENSZ vizsgálóbizottságának 2014-ben közzétett **jelentése** szerint: „Észak-Koreában rendszeresen, széles körben és súlyos mértékben megsértik az emberi jogokat, és a feltárt jogsértések – számos esetben – állampolitikai alapon elkövetett emberiség elleni bűncselekménynek minősülnek.” A kormányzat totalitárius rendszert kényszerít alattvalóira, a véleménynyilvánítás szabadságát elfojtja, a politikai ellenzékét betiltja, a független médiának és a vallásszabadságnak nem enged teret. A rendszer bírálóinak letartóztatás, törvénytelen fogva tartás és kínzás az osztályrésze. Az állítólagos államellenes cselekményekért kollektív büntetés jár, emberek százait – köztük gyermekeket is – döntik szolgaságba, fogoly- és kényszermunka-táborokba vetik őket.

Egy volt kommunista ország, **Románia** kisebbségi magyar polgárként mindaz, ami manapság Észak-Koreában megy végbe, eleven és fájdalmas emlékeket ébreszt bennem. A **Ceausescu-diktatúrában** szolgálatot teljesítő református – keresztyén – lelkipásztorként tökéletesen átérzem, hogy mit jelent egy totalitárius rezsim elnyomott állampolgárának és kisebbségének lenni.

A diktatúrák egyik legfőbb jellemzője a megfélemlítettségből fakadó **némaság**. A kommunista Romániában még egy enyhe kritikát tartalmazó ártatlan vicc elmondása is komoly veszéllyel járt. Az emberre egyhamar rásütötték a rendszerellenesség bélyegét. Emberi, közösségi és társadalmi jogaink mindennapi durva megsértését zokszó nélkül kellett eltűrniük.

Mély szomorúsággal tölt el, hogy Észak-Korea népének mindmáig egy hasonló totalitárius rendszer elnyomását kell elszenvednie – **Kim Dzsong Un** rémuralmát. Mai tanácskozásunk azokat az időköt idézi fel bennem, amikor 1989-ben „**a hallgatás falát**” végre sikerült áttörniük, és a bálványozott hatalommal szabad lelkiismerettel szálltunk szembe. Történt ez egy olyan időszakban, amikor az országok többsége mégcsak bírálni sem merészelte a nacionálkommunista Romániát, a Ceausescu-házaspárnak a kommunista Kínától eltanult „kulturális forradalmához” pedig némán asszisztált.

Európa nem hallgathat, amikor az alapvető emberi jogokat a világon bárhol is sárba tiporják. Ma azokat a **bátor embereket** üdvözölhetjük körünkben, akik – életük kockáztatásával – Észak-Korea lágereiből szöktek meg, és szólnak hozzánk. Példájuk és jelenlétük beszédes bizonyosága annak, hogy megjárva a kommunizmus poklát, még ezáltal sem tudták elhallgattatni őket; most pedig készek arra, hogy személyes tanúságtételükkel emeljék fel szavukat az igazság és az emberi méltóság védelmében.

Negyedszázada annak, hogy Kelet-Közép-Európá-

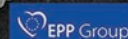
HUMAN RIGHTS IN NORTH KOREA: VOICES FROM THE PENINSULA

MEP LÁSZLÓ TÓKÉS (EPP) AND THE EUROPEAN INSTITUTE FOR ASIAN STUDIES (EIAS)
INVITE YOU TO AN EVENT ON HUMAN RIGHTS IN NORTH KOREA AT THE EUROPEAN PARLIAMENT

THURSDAY, 2 JULY 2015
10⁰⁰ - 12⁰⁰ am
European Parliament
József Antall Building, room JAN 6Q1

SPEAKERS:
JUNG GWANG IL, former North Korean political prisoner at Camp 15 and defector and now Director of No Chain for North Korea
KIM YOUNG HWAN, Head Researcher at the Network for North Korean Democracy and Human Rights (NKnet)
KWON EUN KYOUNG, Secretariat of the International Coalition to Stop Crimes Against Humanity in North Korea (ICNK)

The event will be followed by a light reception.

ban összeomlott **a kommunizmus**. Sajnos azonban a világ számos országában ez az istentelen és embertelen rendszer még távolról sem ért véget. Az emberek százmillióinak totális jogfosztása és elnyomása láttán **Európa** továbbra sem, egy pillanatig sem maradhat tétlen.

„Sionért nem hallgatok, és Jeruzsálemért nem nyugszom, míg földerül, mint fényesség, az Ő igazsága, és szabadulása, mint a fáklya, tündököl!” (És 62,1). Ésaías próféta szavával szólva: **nem hallgathatunk** és **nem nyugodhatunk** mindaddig, amíg a világ népei igazukat és szabadságukat ki nem vívják.

Oda kell figyelniük a tanúságtévők szavára.

Az egész világon véget kell vetniük a diktatúrák uralmának!

Mai összefogásunk is hadd legyen egy határozott lépés ebbe az irányba.

Brüsszel, 2015. július 2.

Tóké László
EP-képviselő

KÖZLEMÉNY A CIÁNALAPÚ BÁNYÁSZAT EURÓPAI BETILTÁSÁNAK TÁRGYÁBAN

„Az Európai Bizottság jelenleg nem látja indokoltnak a cianalapú bányászati technológiák betiltását” – válaszolta **Karmenu Vella** környezetpolitikáért, tengeri ügyekért és halászati politikáért felelős európai biztos arra a folyamodványra, melyben **Tőkés László** erdélyi képviselő több kollégájával együtt azt szorgalmazta, hogy a Bizottság mielőbb szerezzen érvényt az Európai Parlament bányászati ciántechnológiák betiltására vonatkozó, 2010. május 5-i határozatának.

Öt esztendővel ezelőtt az **Európai Parlament** elsőprő többséggel fogadta el azt a határozatot, amely Áder János és Tőkés László néppárti EP-képviselők kezdeményezésére a ciántechnológián alapuló bányászat európai betiltását indítványozta. A határozatban az európai parlament arra szólította fel az **Európai Bizottságot**, hogy 2011 végéig tiltsák be a cianidos bányászatot, ez azonban mind a mai napig nem történt meg. A hivatkozott EP-határozat 5. évfordulója alkalmából 32 európai parlamenti képviselő nyomatékosan felhívta az uniós biztos figyelmét arra, hogy az európai törvényhozás egyértelmű felszólítása ellenére a Bizottság mint végrehajtó szerv mindmáig adós a végrehajtással.

A folyamodvány aláírói arra figyelmeztettek, hogy a **ciánalapú bányászat** jelenleg Európa legszembetűnőbb védett tájait – példának okáért a skandináviai Lappföldet, a spanyolországi Galiciát, a görögországi Halkidiki félszigetet vagy Erdélyt – veszélyezteti, és kontinensünk közel áll ahhoz, hogy a világ legfenyegetettebb aranybányászati helyszínévé váljék. Jelezték, hogy az utóbbi 25 évben világszerte több mint 30 nagyobb cianid-szennyezéssel járó baleset fordult elő, és – figyelembe véve az egyre sűrűbben bekövetkező szélsőséges időjárási körülményeket, többek között a gyakori erősen csapadékos időszakokat – nincs biztosíték arra, hogy a jövőben nem történnek hasonló szerencsétlenségek.

Folyó év június 22-i válaszában Karmenu Vella főbiztos kijelentette, hogy a létező uniós szabályozások megfelelő alkalmazása erősen lecsökkenti a ciankatasztrófa kockázatát, illetve ezek által megelőzhetik a káros hatásokat, amennyiben azok mégis bekövetkeznének. Leszögezte, hogy a Bizottság csakis akkor venné fontolóra újabb biztonsági követelmények bevezetését, hogyha a létezők elégtelennek bizonyulnának. Vella fő-

biztos tudatta, hogy a Bizottság erősen elkötelezett a létező bányászati szabályok betartatása iránt, és annak ellenére, hogy az egyes lelőhelyek kiaknázásának engedélyeztetése **a tagországok hatáskörébe tartozik**, hivatala szoros figyelemmel fogja követni a cianalapú bányászatot az Európai Unió területén. Tudatta, hogy hamarosan nyilvánosságra kerül a veszélyes hulladékok kezelésének kötelezettségeiről szóló, 2006. április 5-i, 2006/12/EK jelű európai parlamenti és tanácsi irányelv gyakorlatba ültetését elemző, átfogó jelentés, amely külön figyelmet szentel ennek a kérdésnek.

A környezetvédelmi biztos válasza szervesen illeszkedik a cianalapú bányászati technológia kockázatait lekicsinylő brüsszeli megnyilvánulások sorába, hiszen az Európai Bizottság illetékesei évek óta különféle tanulmányokra, uniós irányelvekre és jogszabályokra való bürokratikus hivatkozással hátrítják el Tőkés László és képviselőtársai ez ügygel kapcsolatos figyelmeztetéseit, illetve folyamodványait.

2015. július 2.

Tőkés László
EP-képviselő Sajtóirodaja

NYILATKOZAT A KORRUPCIÓELLENES HARC TÁRGYÁBAN, ERDÉLYI NEMZETI KÖZÖSSÉGÜNK ÉS EGYHÁZAM VÉDELMEBEN

Jelek szerint végre az igen gyakran kettős mércét alkalmazó uniós intézmények ingerküszöbét is elérte a **romániai korrupció**. **Frans Timmermans**, az Európai Bizottság első alelnöke határozottan felszólította Romániát, hogy az igazságszolgáltatás munkáját ne akadályozza – amint azt a román törvényhozás **Victor Ponta** miniszterelnök korrupciós ügyében teszi. **Manfred Weber**, az Európai Parlament néppárti frakcióelnöke szerint: „Romániában aggasztó a helyzet. Elfogadhatatlan, hogy a Szociáldemokrata Párt (PSD) blokkolni akarja a kivizsgálásokat”. Más előjellel viszont **Dean Thompson**, az Egyesült Államok bukaresti ügyvivője országunkat „olyan partnerként jellemezte, amely közvetlenül és keményen szembeszáll a korrupcióval és a szervezett bűnözéssel”.

Mindezek összefüggésében elvárható volna, hogy a **Romániai Magyar Demokrata Szövetség (RMDSZ)** is egyértelműen és határozottan a korrupcióellenes küzdelem oldalára álljon – hiszen a korrupció nem ismer nemzetiségi határokat. Más szóval ne csak az alaptalanul vagy méltatlanul meghurcolt RMDSZ-es közszereplőket védelmezze, hanem **saját korrupciójaitól** is szabadulni próbáljon. Már csak európai néppárti tagsága is erre kötelezné legnagyobb érdekszövetségünket.

Európai parlamenti vonatkozásban sajnálatosnak kell tartanunk, hogy az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság 2015. június 25-i ülésén, mely a romániai helyzetet tűzte napirendjére, **Sógor Csaba** RMDSZ-es képviselő az amúgy jogosan felvetett kisebbségi jogok fedezékéből szólva „a korrupcióellenes harc jegyében folyó **politikai leszámolásra**” helyezte a hangsúlyt, ahelyett, hogy a nemzetiségre való tekintet nélkül, pártatlan eljárást sürgette volna.

Tudnivaló, hogy a román parlament nemcsak **Victor Ponta** kormányfőnek, hanem – példának okáért – **Borbély László** képviselőnek, volt RMDSZ-alelnöknek is védelmet nyújtott a Legfőbb Ügyészség **Országos Korrupcióellenes Igazgatósága** (DNA) bűnvádi eljárásával szemben.

Amint az már annakidején is nyilvánvaló volt, a **Kiss Sándor** vezette bihari RMDSZ kétes gazdasági szerepet játszó nomenklátúra-tagjai, nevezetesen **Bíró Rozália** és **Szabó Ödön** is nem másért, mint a parlamenti mentelmi jog megszerzése céljából választatták meg magukat szenátornak, illetve képviselőnek.

Nevük kapcsán feltétlenül idekívánczik az eredetileg Érmindszentre tervezett, ún. nagyváradi **Ady-központ** csúfos esete. A Királyhágómelléki Református Egyházkerületől az a **Mecénás Alapítvány** rabolta el a Szechenyi-terven nyert nagy összegű támogatást, amelynek elnöke, illetve ügyvezető elnöke ugyanaz a **Kiss Sándor** és **Szabó Ödön**, akik a bihari RMDSZ-ben is ugyanezeket a tisztségeket töltik be.

Amint az köztudott, **Kiss Sándor** ellen folyó év júniusában többrendbeli pénzmosás, csúszópénz elfogadása, befolyással való üzérkedés és hivatali visszaélés miatt emelt vádat a **DNA**. Kívánatos, sőt egyenesen erdélyi magyar közösségünk jól felfogott érdeke volna, hogy az országos **RMDSZ** elébe menjen a várható fejleményeknek, de legalábbis elhatárolódjon a kebelében feltételezhető vagy vélelmezhető – tényleges – korrupciós ügyektől.

Hasonló értelemben szólok féltve szeretett **református egyházkerületem** lelkiismeretéhez.

1989-ben Temesváron, majd Erdély-szerzte nem azért ráztuk le magunkról a diktatórikus idegen hatalom igáját, hogy utóbb az RMDSZ-es magyar egypártrendszer jármába hajtsuk a fejünket.

Még a vak is látja, hogy – példának okáért – a **bihari RMDSZ** valósággal megszállta egyházkerületünket, egyházmegyéinket és gyülekezeteinket. Az RMDSZ hatalomba kapaszkodott tiszt- és tisztségviselői valóságos politikai komisszárokként közlekednek templomainkban és intézményeinkben.

Ugyanezt tették legutóbb a **Kárpát-medencei református iskolák zilahi találkozásán**, a Királyhágómelléki Református Egyházkerület cinkos asszisztenciájával csempészve be magukat Kárpát-medencei iskoláink és iskolafenntartó egyházaink meghitt közösségébe.

El az Anyaszentegyháztól ezzel a hit- és nemzetidegen pártpolitikával! Nem azért küzdöttünk az **egyházi autonómiáért**, hogy utóbb önként feladjuk azt.

A **Király András** oktatásügyi államtitkár, **Magyar Tivadar** tanügyi RMDSZ-alelnök és a Szilágy megyei RMDSZ-„honatyák” társaságában beszédet tartó **Ko-**

► **vács Péter** ügyvezető elnök zilahi szónoklata nem volt más, mint merő RMDSZ-es sikerpropaganda. Egyházaink igencsak jól ismerik állami és felekezeti magyar oktatásunk siralmas állapotát – éppen ezért még csak hallgatásukkal sem hitelesíthetik az RMDSZ-pártaktíva szavazatszerzésre irányuló propagandáját.

A **Zilahi Református Wesselényi Kollégium** elbitorolt épületének helyzete a Református Székely Mikó Kollégiuménál is rosszabb. Ez pedig nem utolsósorban az RMDSZ sara. A Királyhágómelléki Református Egyházkerületnek tehát nem „hódolnia”, hanem sokkal inkább a kollégiumért kiállnia volna a feladata.

Egykori temesvári lelkipásztorként és volt királyhágómelléki püspökként okkal **féltem Egyházamat**. Isten segítségével nem szabad hagynunk, hogy a vesztébe süllyedő RMDSZ-nomenklatúra egész jóhiszemű Tagságát, erdélyi nemzeti közösségünket és – többé vagy kevésbé – általa behálózott egyházainkat is **magával rántsa**.

Strasbourg, 2015. július 8.

Tőkés László
európai parlamenti képviselő,
az Erdélyi Magyar Nemzeti Tanács elnöke

NAPIRENDEN A SZOMSZÉDSÁGPOLITIKA

Az Európai Parlament júliusi strasbourgi ülészakának július 8-i ülésnapján – egyebek mellett – az **európai szomszédságpolitika felülvizsgálatáról** szóló, **Eduard Kukan** (képünkön) néppárti képviselő, volt szlovák külügyminiszter által jegyzett jelentés megvitatása szerepelt napirenden.

Az **Európai Bizottság**, valamint a **Külügyi Szolgálat** azért tette ezt a kezdeményezést, mivel az utóbbi években Európának mind déli, mind keleti szomszédságában megnövekedtek a feszültségek, s a korábbi balkáni háború, majd a grúzai és az ukrainai háborús viszonyok nyomán tartós válsághelyzetek alakultak ki. Az európai szomszédságpolitika stratégiai mértékű, gyökeres átalakulására van szükség ahhoz,

hogy a válságok és konfliktusok jelentette biztonsági kihívások megválaszolásának alkalmas és hatékony eszközévé váljon. Tegnapi vitájában a parlament is ezt az üzenetet erősítette meg, a felülvizsgálat szükségességét, fontosságát és időszerűségét hangsúlyozva.

A **Külügyi Bizottságban** (AFET) egyeztetett jelentéstervezethez a plenáris vitát megelőzően **Tőkés László** képviselő több módosító javaslatot is benyújtott, ezzel is kifejezve támogatását egy hatékony szomszédságpolitikai stratégia iránt. Indítványában sürgette az **Uniót**, hogy az eddiginél is szorosabban működjön közre a **tagállamokkal** annak érdekében, hogy eredményesebb globális szereplővé váljon a régióban, hiszen a kitűzött célok eléréséhez nélkülözhetetlen a tagállamokkal való jobb koordináció. Csakis közös fellépéssel járulhatnak hozzá érdemben a szomszéd országokban előirányzott demokratikus reformok véghezviteléhez, valamint az ezzel járó társadalmi és gazdasági jellegű kihívások kezeléséhez. Amint azt a tegnapi hozzászólásában ismételten kiemelte, írásban indítványozta azt is, hogy folyamatosan szem előtt kell tartani a demokrácia, a jogállamiság és az igazságszolgáltatás függetlenségének alapelveit, valamint a veszélyeztetett csoportokkal, illetve az etnikai és vallási kisebbségekkel szembeni hátrányos megkülönböztetés tilalmát. Az elfogadásának negyvenedik évfordulójához érkezett **Helsinki Záróokmány**, illetve az európai biztonságért felelős, legnagyobb kontinentális testület, az **Európai Biztonsági és Együttműködési Szervezet** vonatkozásában a népek egyenjogúságára és önrendelkezésére vonatkozó kiegészítését foglalták bele a jelentésbe.

Parlamenti hozzászólásában Tőkés László EP-képviselő a szomszédságpolitika **stratégiai jelentőségét** emelte ki az emberi és kisebbségi jogok, a jogállamiság, a demokrácia, a szabadság és az emberi méltóság megszilárdítása tekintetében. A béke, a biztonság, a párbeszéd olyan alapvető követelmények, melyek Helsinkitől fogva és az uniós szomszédságpolitika mentén is meghatározó tényezői voltak földrészünk közelmúltjának. Éppen ezért az ezen a téren tapasztalható **visszaesést** csak egy megújuló, az európai értékeken alapuló partnerségi politikával lehet megállítani – mondotta erdélyi képviselőnk.

A július 9-én délben sorra került szavazáson a képviselők nagy többséggel támogatták a jelentést.

H O Z Z Á S Z Ó L Á S

AZ EURÓPAI SZOMSZÉDSÁGPOLITIKA FELÜLVIZSGÁLATÁRÓL SZÓLÓ JELENTÉSHEZ

Ifjúkori politikai természetű emlékeim közé tartozik az 1975-ös **Helsinki Konferencia**, mely újtárra indította az európai enyhülés folyamatát, és szinte forradalmának nevezhető változások elindítója lett az emberi és kisebbségi jogok területén.

A negyven éve elkezdődött **helsinki folyamat** egyes úton vezetett a szovjet kommunizmus bukásához, ennek nyomán pedig a vasfüggöny leomlásához és a demokratikus Európa mai egységének a kialakulásához.

Furcsa fintora a sorsnak, hogy a korszakos **Helsinki Záróokmány** mostani évfordulóján az EBESZ-alapítók közé tartozó Oroszország nem ünnepelhet együtt a többi alapítóval. A béke, a biztonság, a párbeszéd és az együttműködés terén súlyos visszaesést tapasztalunk – mint ahogyan időközben az **európai szomszédságpolitika** kezdeti biztató eredményei is visszajukra

fordultak. A visszahúzó szovjet birodalmi örökség következtében főképpen a **Keleti Partnerség** uniós politikája került tartós válságba.

A kialakult helyzet teljes mértékben indokolttá teszi az európai szomszédságpolitika **stratégiai igényű felülvizsgálatát**. Az Európai Unió és az Európai Partnerség országainak **érdekei** egyaránt megkövetelik az alapvető emberi jogok, a jogállamiság, a demokrácia, a szabadság és az emberi méltóság **európai értékein** alapuló szomszédságpolitikánk megújítását.

Strasbourg, 2015. július 8.

Tőkés László
EP-képviselő

A SZUDÁNI KERESZTÉNYÜLDÖZÉS ELLEN

Július eleji strasbourgi ülészakán az Európai Parlament sürgősséggel tűzte napirendjére – egyebek mellett – azt az állásfoglalást, melyet Tőkés László EP-képviselő terjesztett elő **két szudáni keresztény lelkész** helyzete ügyében.

Michael Yat lelképásztort a Nemzeti Biztonsági Szolgálat 2014. december 14-én tartóztatta le Kartúmban, ahol a helyi evangélikus templomban éppen istentiszteletet tartott. **Peter Yen Reith** lelkész, aki szintén a dél-szudáni evangélikus egyház papja és egy ottani árvaház vezetője, 2015. január 11-én vették őrizetbe. Lelkészársával együtt hónapokon át ismeretlen helyen tartották fogva, míg végül márciusban, bizonyítékok híján, koholt vádak alapján – mint amilyenek a kémkedés, az alkotmányos rend megsértése, államellenes izgatás, hivatalos iratokhoz való illegális hozzáférés és ezen adatok közzététele, gyűlöletkeltés, békeháborítás és istenkáromlás – letartóztatták. A két lelkész ügyét képviselő ügyvédet, **Mohamad Musztafát**, valamint egy harmadik lelkészársukat, **Hafez** lelkész is meghurcolták és megfélemlítették. A Szudánban hatályos iszlám jog, a sáría előírása szerint a kémkedés és az államellenes izgatás halállal vagy életfogytiglani börtönnel büntethető.

Mint ismeretes, nemzetközi emberi jogi szervezetek, köztük az Open Doors keresztény szervezet kutatásai és adatai szerint az utóbbi években világszerte egyre fokozódik a **keresztényüldözés**. Az üldözöttek százezrei között átlagban minden négyből három keresztény. Sorsuk különösképpen az iszlám országokban elviselhetetlen, melyek némelyikében már-már a kipusztulás fenyegeti őket.

Ezen országok sorába tartozik a **Szudáni Köztársaság** is, melyben a többségében keresztények lakta **Dél-Szudán** 2011-ben történt függetlenedése után a Krisztus-hívők üldözése az addigiaknál is nagyobb méreteket öltött. Yat és Reith lelképásztoroknak valójában az az egyetlen bűnük, hogy keresztények, ráadásul pedig az ellenséges Dél-Szudánban teljesítenek szolgálatot.

➤ Az **Európai Parlament** sürgősségi határozata felszólítja a szudáni hatóságokat, hogy a lelkészek ellen emelt hamis vádakot vonják vissza, illetve azonnal és feltétel nélkül bocsássák szabadon őket. Továbbá sürgeti az Európai Uniót, hogy a Szudánban egyre súlyosbodó emberi jogi sérelmek elítélésében vállaljon vezető szerepet, és határozottan lépjen fel az üldözöttek védelmében.

A dokumentum külön is foglalkozik annak a **tizenkét gyermeklánynak** a fájdalmas esetével, akiket idén júniusban egy Nuba-hegységbeli település baptista templomából kijövet vettek őrizetbe, majd helyeztek vád alá. A büntetőtörvénykönyv vonatkozó paragrafusai szerint a kislányok „illetlen öltözetük” miatt akár negyven korbácsütéssel és pénzbírsággal is sújthatók.

A parlamenti frakciók szövegjavaslatainak **egyeztetők munkáját** a néppárt részéről erdélyi képviselőnk végezte. Módosító javaslataiban a kiskorú keresztény leánykák ügyére, illetve felmentésére külön hangsúlyt fektetett. A határozat – egyebek mellett – arra is felszólítja Szudánt, hogy az állam ne avatkozzon bele az egyházak belső ügyeibe, és hogy töröljék el a **halálbüntetést**, valamint a **korbácsolást**.

A képviselők kérésére a július 9-én délután nagy többséggel megszavazott határozatot a Ház elnöke a Tanácsnak, a Bizottságnak, az uniós tagállamoknak és a Külügyi Szolgálatnak is továbbítja, valamint Szudán kormányához, az Afrikai Unióhoz és az ENSZ főtitkárához is eljuttatja.

AZ ERDÉLYI MAGYAROK ÉS SZÉKELYFÖLD ÖNRENDELKEZÉSI TÖREKVÉSEIT MUTATTÁK BE BRÜSSZELBEN A RÉGIÓK BIZOTTSÁGA ELNÖKÉNEK

A Régiók Bizottságának brüsszeli székhelyén július 14-én került sor arra a találkozóra, melyet **Tőkés László**, az Erdélyi Magyar Nemzeti Tanács elnöke, **Izsák Balázs**, a Székely Nemzeti Tanács elnöke és **Szilágyi Zsolt**, az Erdélyi Magyar Néppárt elnöke kezdeményezett **Markku Markkulával**, a Régiók Bizottságának elnökével. A találkozó annak nyomán jött létre, hogy az EMNT és az SZNT, stratégiai partnerségük keretében, legutóbbi együttes ülésükön közös levélben keresték meg a Régiók Bizottságát. A megbeszélés kiemelt témái voltak: az SZNT európai polgári kezdeményezése a régiók esélyegyenlősége ügyében, valamint a székelyföldi önkormányzatok határozatai az önálló és egységes székelyföldi közigazgatási régió kialakítása tárgyában.

Bevezetőjében Izsák Balázs azt hangsúlyozta, hogy **Székelyföld** egy olyan uniós szabályozásban érdekelt, amely nem teszi lehetővé a tagállamok számára a demokratikus elvek megkerülését, és nem sérti a régiók esélyegyenlőségét. Székelyföld autonómiája egész **Románia** érdeke, kár, hogy ezt Bukarest még nem ismeri fel. Felhívta az elnök figyelmét arra, hogy Románia EU-csatlakozása óta Székelyföldnek a román többségű megyékhez viszonyított gazdasági lemaradása megnövekedett, és lényegében egy, az unió kohéziós politikájával ellentétes folyamatnak lehetünk tanúi. Hangsúlyozta, hogy a régiók gazdasági esélyegyenlősége az európai unió egyik alapértékét, és pedig a kulturális sokszínűséget óvna meg, amennyiben ezt a közösségi jog szavatolná. Ebben nagy szerepe lehetne a **Régiók Bizottságának**, noha tisztában vagyunk azzal, hogy a testületnek csupán véleményezési, konzultatív hatásköre van az EU viszonylatában – mondotta az SZNT elnöke.

Tőkés László EP-képviselő a romániai **közigazgatási tervek**re vonatkozóan sajnálattal mutatott rá, hogy a jelek szerint még az egykori kommunista rezsim is nagyvonalúbb volt Székelyfölddel szemben, mint a jelenlegi hatalom, mely a székely megyék közigazgatási

önállóságát szándékozik megszüntetni. Előzőleg már a fejlesztési régiók kialakításánál sem tartották tiszteletben Székelyföld történelmi összetartozását, a mostani tervek pedig annál is rosszabbak. Nem csoda, hogy **Eizász** lakossága is erősen tiltakozik a franciaországi közigazgatási átszervezés ellen, mely eme fejlett történelmi régiót kívánja összeolvasztani más elmaradottabb, történelmileg-földrajzilag nem hozzá illő tartományokkal – mondotta erdélyi képviselőnk, majd Izsák Balázzsal együtt azt kérte, hogy a Régiók Bizottsága mind az európai polgári kezdeményezés, mind pedig az önkormányzati határozatok ügyében foglaljon állást.

Szilágyi Zsolt a tavaly novemberi államelnöki kampányban bemutatott programjára utalva azt húzta alá, hogy Romániának egy erősen központosított államigazgatási rendszere van – ezt kellene átalakítani a **föderalizmus** és az **európai önkormányzatiság** elvei alapján. A történelmi régiók, ezenképpen Székelyföld is képes volna saját önkormányzását ellátni, sőt az egész ország

▶ jobban járna, hogyha a történelmi régiók, az európai haladó gyakorlatnak megfelelően, önálló pénzügyi és döntéshozási illetékességgel rendelkeznének. Bár most mindenki a katalán és a skót helyzetre figyel, az erdélyi magyar autonómiaötekrékek valójában megerősítenék térségünk stabilitását, ellenkező esetben viszont csak a meglévő feszültségek növekednének meg.

Markku Markkula megköszönte a tájékoztatást, majd arra hívta fel a figyelmet, hogy az általa vezetett testület több olyan dokumentumot fogadott el, amely összhangban van az elmondottakkal. Azoknak a korábbi **ajánlásoknak** a fontosságára hívta fel a figyelmet, melyek hasonló helyzetekre vonatkoznak, és amelyeket intézkedéseik meghozatalakor a tagállamok szem előtt

tarthatnak. A **jelentéstévők** munkájának a fontosságára is kitért, hiszen az általuk elkészített dokumentumok referenciaként szolgálnak más, hasonló témájú dokumentumok elkészítésekor. A Régiók Bizottsága nem mondhatja meg egyik vagy másik tagállam kormányának, hogy milyen intézkedéseket hozzanak, az általános érvényű szabályokat viszont minden tagállamnak tiszteletben kell tartania. Az általa vezetett testület szakértői már a 2020 utáni **közösségi kohéziós politika** tervein dolgoznak. A történelmi régióknak és a helyi önkormányzatoknak a jövőben mindenképpen nagyobb szerep fog jutni ennek kialakításában – hangsúlyozta a Régiók Bizottságának elnöke.

AUGUSZTUSI ESEMÉNYNAPTÁR

Augusztus 1–30. • Európai parlamenti szünet

Augusztus 2. • Szalkszentmárton, Bács-Kiskun megye Vasárnapi istentisztelet. Igehirdetés, keresztesítés.

Augusztus 14. • Nagyvárád

A 12. Kárpát-medencei Nyári Egyetem zárórendezvénye

A nyári egyetemnek a nagyváradi **Partiumi Keresztény Egyetem** adott otthont augusztus 9–15. között. A **demográfia és jelenkori migráció** legaktuálisabb kérdéseinek megvitatására a Kárpát-medence minden tájékról, Felvidékről, Kárpátaljáról, Vajdaságból, az Őrségből, Partiumból és Erdélyből egyaránt **érkeztek előadók és diákok**. A hivatalos zárórendezvényen Tőkés László EP-képviselő, a PKE Alapítók Tanácsának elnöke mondott alkalmi beszédet. „Mi nem vagyunk migránsok” – ezekkel a szavakkal biztatta itthonmaradásra és helytállásra a tanuló ifjúságot.

Augusztus 16–23. • Kolozsvár, Magyar Opera VI. Kolozsvári Magyar Napok

Augusztus 16. • Kolozsvár

A felújított Farkas-utcai református templom felavatása

Hálaadó istentiszteleten adták át az Európai Unió támogatásával felújított kolozsvári **Farkas utcai református templomot**, Délkelet-Európa legnagyobb egyhájos gótikus csarnoktemplomát. Az ünnepségen meghívottként részt vett Tőkés László EP-képviselő, az Erdélyi Magyar Nemzeti Tanács elnöke, az Erdélyi Magyar Néppárt védnöke, az utóbbi alakulat elnökének, Szilágyi Zsoltnak és stratégiai alelnökének, Toró T. Tibornak a társaságában.

Augusztus 17. • Kolozsvár

6. Kolozsvári Magyar Napok, 2015. aug. 16–23. Nyitónap

Hétfő este a Kolozsvári Magyar Operában hivatalosan is megnyitották a **Kolozsvári Magyar Napokat**. A gálaműsoron a meghívott előadók sorában volt Tőkés László is, a város szülötte, aki nyitóbeszédet is mondott.

Augusztus 21. • Nagyvárád, EP-iroda

Találkozás a Baranya megyei Fidelitas-szervezet vezetőivel

A pécsi **Fidelitas-küldöttség** az Erdélyi Magyar Néppárt meghívására járt kapcsolatépítő körúton a Partiumban és Erdélyben. A Fidesz ifjúsági társszervezetének **képviselőit** Tőkés László EP-képviselő is fogadta nagyváradi központi irodájában. ▶

- **Augusztus 22. • Ottomány**, Bihar megye
Szentjóni Szabó László szobrának felavatása
Az érmelléki Ottományban az Erdélyi Magyar Nemzeti Tanács, az Erdélyi Magyar Néppárt és a Partiumi Autonómia Tanács közös szervezésében, Szabó István ny. tanár kezdeményezésére avatták fel a 220 évvel ezelőtt elhunyt **Szentjóni Szabó László költő, író köztéri mellszobrát**. Ünnepi avatóbeszédet Tőkés László mondott, majd Takács Péter kolozsvári konzullal együtt leplezte le **Deák Árpád** nagyváradi szobrász alkotását.
- Szalacs, Bihar megye

A Partiumi Autonómia Tanács (PAT) helyi szervezetének alakuló ülése

Az **Erdélyi Magyar Nemzeti Tanács** keretében működő PAT idén meghirdetett tervének megfelelően az alulról építkezés elve mentén helyi szervezetek létrehozása zajlik. Ebbe a folyamatba illeszkedik bele a szalacsi helyi szervezet megalakulása, melynek alkalmasból – többekkel együtt – **ifj. Szilágyi Ferenc**, a PAT elnöke, valamint **Tőkés László** EMNT-elnök szólt az egybegyűltekhez. A helyi szervezet vezetőségének megválasztását **Csomortányi István**, az Erdélyi Magyar Néppárt megyei elnöke vezette le.

Augusztus 23. • Kolozsvár

A Kolozsvári Magyar Napok zárónapja

Augusztus 25. • Poklostelek, Bihar megye
Család- és beteglátogatás

Augusztus 28. • Nagyvárad, EP-iroda
EMNT-EMNP-vezetőségi megbeszélés

Augusztus 30. • Nagyvárad, olasz református templom
Újkenyéri ünnepi istentisztelet. Úrvacsoraosztás.

Augusztus 31. • Brüsszel
Európai parlamenti munkahét

TÖKÉS LÁSZLÓ: „NEMZETÜNK ÉLNI AKARÁSÁNAK ÉKES BIZONYÍTÉKA A KOLOZSVÁRI MAGYAR NAPOK”

2015. augusztus 17-én este a Kolozsvári Magyar Operában hivatalosan is megnyitották a **6. Kolozsvári Magyar Napokat**. A köszöntőbeszéd után a Magyar Állami Népi Együttes műsorát tekinthették meg a színháztermet megtöltő meghívottak és érdeklődők.

Tőkés László, az Erdélyi Magyar Nemzeti Tanács elnöke, európai parlamenti képviselő a maga során méltatta a szervezők eredményes munkáját, és kijelentette: a Kolozsváron fél évtizede meghonosított nagyszabású esemény meggyőzően és hitelesen tanúskodik egész Erdély nemzeti- és kulturális örökségének gazdagságáról.

„A trianoni diktátum 95. gyászos évfordulóján és emlékezve a 25 évvel ezelőtti rendszerváltozásra, szomorúan kell tapasztalnunk, hogy a román nacionalista diskurzus még mindig él, és a Funar-korszak megaláztatásainak érzése még mindig nyomasztó emlék a kolozsvári és erdélyi magyarság körében” – mondta Tőkés László, utalva ezzel a romániai kisebbségi- és nyelvi jogok folyamatos csorbulására. Az EP-képviselő **magyarelles bukaresti agitációról** beszélt, amikor kitért a Bukarest és Budapest között jelenleg is tartó nyilatkozatháborúra. „Itt, Mátyás király városában, Európa ifjúsági fővárosában nem feledhetjük el, hogy magyar közösségünk számára még mindig nem biztosítják a szabad nyelvhasználatot, s ezen viszonyok között csodaszámba megy a Kolozsvári Magyar Napok tüneményes felfutása, ami nemzetünk élni akarásának ékes bizonyítéka” – jelentette ki.

Az EMNT elnöke a **Kárpát-medence egyik legjelentősebb kulturális seregszemléjének** nevezte az egy héten át tartó fesztivált, s megköszönte a szervezőknek, hogy hat évvel ezelőtt – a megfelelő pillanatban – mertek nagyot álmodni, s elképzelésükből minden helybéli és vendéget megörvendeztető minőségi rendezvénysorozat született.

„Idegen impérium alatt sýnlödő kisebbségünk előtt erős várként emelkedik a Farkas utcai református templom, melynek felújított külalakjában gyönyörködhetünk, s melynek átadásával méltó módon kezdődhetek el a Kolozsvári Magyar Napok. A **megújult templom** is azt üzeni: bátor eleinkhez méltóan kell megvívunk végvári küzdelmeinket” – fogalmazott Tőkés László, aki a fesztivál „Minden (t)rendben” mottójára utalva kijelentette: reméli, hogy az esemény pozitív üzenete

elhallatszik a **Kárpátalján** élő magyarokhoz is, akik a háború sújtotta helyzetükben pusztá megmaradásukért küzdenek.

A szervezők a 6. Kolozsvári Magyar Napok teljes időtartama alatt várták és fogadták a kárpátaljai magyarok megsegítésére szánt **adományokat** a belváros több pontján felállított urnáknál, sms-ben vagy az esemény internetes felületein és kiadványaiban közzétett bankszámlaszámon.

SZOBORAVATÁS OTTOMÁNYBAN

Augusztus 22-én a Bihar megyei Ottományban az Erdélyi Magyar Nemzeti Tanács, az Erdélyi Magyar Néppárt és a Partiumi Autonómia Tanács közös szervezésében avatták fel a 220 évvel ezelőtt elhunyt **Szentjóni Szabó László** mellszobrát.

Az Érmellék nagy szülöttei között számon tartott, de Kazinczy, Kölcsey, Ady mellett a magyar irodalomtörténetben és -oktatásban kevésbé jelen lévő költő, író leginkább történelmi alakként jelenik meg a közlemésekben, és pedig mint a **magyar jakobinus mozgalom** egyik jeles részvevője és áldozata. Az akkor még alig 27 esztendő fiatalalembert 1794-ben felségárulás vádjával ítélték fővesztésre, amit utóbb várfogságra „enyhítettek”, de egy évvel később meghalt az ausztriai Kufsteinben. Nyughelye máig ismeretlen.

A református kisnemesi Szentjóni Szabó család sarjaként **Ottományban** született tehetséges ifjú Debrecenben és Pesten tanult, Nagyváradon és Nagybányán tanított, majd hivatalnokként és jogásként próbált boldogulni. Művelt, tájékozott, felvilágosult, szépreményű értelmiségiként ígéretes pályának nézett elébe. Költészetében és prózai műveiben a polgári haladás eszméit hirdette. A magyar felvilágosodás és nyelvújítás izgalmas korszakának szereplőjeként Csokonai, Kazinczy, Batsányi János és Baróti Szabó Dávid kortársa volt, aki a Martinovics-féle összeesküvésbe mintegy belekeveredve-keverve vált a hatalmi önkény áldozatává. 1995-ben **emléktáblát** állítottak neki az ottományi református templom falán, a helybéli **iskolát** róla nevezték el 2001-ben, tegnap óta pedig **szobra** is áll a faluban.

Ünnepi beszédében **Tőkés László** európai parlamenti képviselő, az EMNT elnöke Szentjóni Szabó László alakját, pályáját, életművét, küzdelmét, tragikus sorsát a kor történelmi keretei közé helyezve vázolta a szoboravató közönsége előtt. Méltatta a költő emléket ápolókat, a magyar múlt megidézőit, a helybéli és mindenkorai hagyományörzőket, kitérve arra is, hogy a Királyhágómelléki Református Egyházkerület a kilencvenes évek kezdetétől nagy hangsúlyt fektetett Partium jeles szülötteinek az emlékére és emlékhelyeire. Szentjóni Szabóról szólva kijelentette: méltán nevezhetjük őt az 1848-49-es forradalom és szabadságharc **korai hőségének és előhírnökének**, akire az irgalmatlan császári önkény a nemesi ellenállás és magyar felvilágosodás vértanúságát osztotta reá. Példáját felmutatva arra intett, hogy „mostani posztkommunista korunkban, jogainkért való két és fél évtizedes, végeérhetetlen küzdelmünkben, a magyar kisebbségi megalkuvás kísértései közepe kövessük a példáját, legyünk gerinces és hívő szí-

vű magyarok, akik nem térünk le az ő útjáról.” „Vessük el azért a sötétségnek cselekedeteit, és öltözzük fel a világosság fegyvereit” – idézte a Szentírást (Róm 13,12) –, és „mint világosságnak fiai, úgy járjatok” (Ef 5,8).

A szobor leleplezése előtt szót kapott még **Szabó István** helybéli nyugalmazott tanár, Ottomány monográfusa és a szoborállítás kezdeményezője, valamint az albirtirai **Szentjóni Szabó Andor**, akik a költő emlékének ápolásában, életművének népszerűsítésében elvülhetetlen érdemeket szereztek. **Takács Péter** a kolozsvári magyar főkonzulátus képviseletében szolt az emlékezőkhöz, az alkalmi műsorban pedig a szalacsi **Örökzöld asszonykórus** és az ottományi **Nefejejs család** is közreműködött.

Deák Árpád nagyváradi szobrászművész alkotását Tőkés László és Takács Péter leplezte le, végül az EMNT és az EMNP tisztségviselői, Albirtirsa város küldöttsége, helybéli tisztségviselők és magyarországi vendégek helyezték el a tisztelet koszorúit.

A szoboravatót követően a községi központban, **Szalacson** kerítették sort a **Partiumi Autonómia Tanács** helyi szervezetének alakuló ülésére, amelyet a programban előirányzott helyszín letiltása miatt nem a művelődési házban, hanem a helyi gazdaegylet épülete melletti magtárban tartottak meg. Itt elmondott beszédében az EMNT elnöke a nemrég learatott, kicsépett és raktárba hordott kenyérnekvalóra mutatva meggyőződését fejezte ki, hogy **Erdély és Partium** magyarságának önrendelkezési küzdelme előbb-utóbb meg fogja hozni a gyűmölcsét. Végezetül a frissen megalakult helyi autonómia tanács megválasztott vezetőinek, **Rencsik Ferenc** elnöknek személyesen adta át Partium új zászlaját.

AKI A VILÁGOSSÁG FIAI KÖZÉ TARTOZOTT

Beszéd Szentjóni Szabó László szobrának felavatásán

Kegyelem néktek és békesség Istentől!

Szeretettel köszöntöm a mai megemlékező és szoborállító ünnepségünkön megjelenteket. Rendezvényünk egybeesik az önkormányzat által szervezett **13. Ottományi Falunappal**, ami az idén is sok helyütt megrendezett falunapok sorába illeszkedik. Érezhető, hogy ezek a települési alkalmak mára eltömegesedtek, elsekélyesedtek, sok esetben csak választási célokot szolgálnak, a helyi hagyományok ápolása helyett olcsó divatokat követnek, és nem egy esetben pénzpocséklásnak számítanak.

Visszaemlékszem a kezdetekre, amikor a templomból indult a falu ünnepe, saját értékeinket, dalainkat, táncainkat, kultúránkat, nagyjainkat népszerűsítettük, hitünk hagyományait követtük. Valójában ez az igazi értelme a falunapoknak, és ehhez méltó a mostani szoborállítás, **Szabó István** tanár úr nemes felajánlása. Meghatódással hallgattam bizonyágtételét. A Királyhágómelléki Református Egyházkerületnek egyébként kezdeti törekvése volt a nagyjainknak, eleinknek emléket állító kegyhelyek kijelölése, mintegy felmutatva a partiumi régió gazdagságát. **Kazinczy, Kölcsey, Arany, Ady, Kafka Margit, Németh László** – hogy csak a legkiemelkedőbbeket említsem hirtelen, vagy **Nagykároly, Szinérváralja, Nagyvárád, Misztótfalu** neve juthat eszünkbe, amelyekhez a magyar bibliafordítások kapcsolódnak. De itt vannak a kisebb csillagok is, mint **Fényes Elek, Budai Ézsaiás, az Irinyiek** vagy éppen **Szentjóni Szabó László**, akikben ritka gazdagságot mutat ez a volt erdélyi fejedelemség és a hajdanvolt Magyarország közé eső rész. A hűséges falu, Ottomány egykori nagy fiának állít most marandó emléket. Öröm és megtiszteltetés számomra, hogy itt lehetek. Egykor talán első utam is akkor vezetett Ottományba, amikor a Szentjóni család és a falu közösségében Szentjóni Szabó Lászlóra emlékeztünk, halálának 200. évfordulóján. Hálát adok a jó Istennek, hogy a kétszázhuszadikon is együtt lehetünk.

E jeles alkalomhoz Isten ígését idézzük. **Jel és ige**

együvé tartozik, miként a sákramentumok esetében. Jel a szobor, melyhez Isten szava kapcsolódik. Szobor és ige együttesen üzen nekünk. Szentjóni Szabó László a **felvilágosodás** korának fia volt. Egy olyan sötét korban élt, a Habsburg abszolutista önkény korszakában, melynek sivárságáról, fojtogató voltáról ő maga beszélt. Sivársága, hitványsága és maradisága ellen ő maga is lázadott. Neki magának is meg kellett tapasztalnia a jozefinista germanizációs politikát, vagy a vallási hovatartozása miatti hátrátételt, a gyarmati állapotba taszított ország feudális elmaradottságát. Ezek összefüggésében idézem a **Megváltó** szavát: „Én vagyok a világ világossága. Aki engem követ, nem járhat sötétségben.” (Jn 8,22) Krisztus urunk ezzel mintegy meg is szabta azoknak a pályáját és élethivatását, akik hisznek Őbenne, és követik Őt.

A **Bethlen Gábor** korában nemesi rangra emelt Szabó család ottományi protestáns ágából származó tehetséges ifjú, a Debreceni Kollégium tógátus diákja, későbbi nagyváradi tanító és a II. József-féle felvilágosult reformok elkötelezett híve. Nagybányai tanárként is a felvilágosultság szellemében kereste kibontakozása útját. Neveltetése folytán nyilván jól ismerte Krisztus evangéliumát, melynek gyakorlati tanításával is tisztában lehetett. Máté evangéliumában, a hegyi beszédben így szól **Jézus**: „Ti vagytok a világ világossága. Nem rejtethető el a hegyen épített város. Gyertyát sem azért gyújtanak, hogy a véka alá, hanem hogy a gyertyatartóba tegyék és fényljk mindazoknak, a kik a házban vannak.” (Mt 5,14-15) Ez a ház akkoriban maga a haza volt, melyben egyre-másra gyúltak az őr-tüzek. Kazinczy hatalmas irodalomszervező munkájára, az első magyar újságokra, a reformkort megelőző ébredésre gondoljunk, a szellem világosságára, a felvilágosult nemesi értelmiség próbálkozásaira. A népi, népies költészet és irodalom első művei ekkor születtek meg. **Csokonai, Batsányi, Földi János** követték a nyugati példákat, mintákat. Találó módon idézhetjük milderre nézve **Pál apostolt**: „Mert valátok régen ső- ➤

▶ tétség, most pedig világhossz az Úrban. Mint világhosszoknak fiai, úgy járjatok” – írja az efézusiakhoz intézett levélben (Ef 5,8). Kétségtelen, hogy Szabó László is a **világhossz fiai** közé tartozott, kevés megmaradt versével, korai történelmi regényrészletével, Mátyás királyhoz szóló, nagy sikerrel játszott színművével. Újfajta stílust, egy megújuló magyar költészeti irányt, másfelől egy új hazafiságot képviselt, mely a nemesi rendiség korlátait feszegetve eljutott a föld népéhez, az együgyű parasztság iránti sorsvallaláshoz, és az abszolutizmus fojtogató légkörében a nemzet iránt elkötelezett király, **Mátyás** eszméjét népszerűsítette. A rousseau-i felvilágosultság korabeli egyenlőségelvét hirdette, amit egyik átültetésében ő maga így fogalmazott meg: „Az ember minden karban, rendben és állapotban egyenlő”. Tanítóként, közhivatalnokként, jogászként és útkereső gondolkodói és költői mivoltában, „a szűk nemesi mündért” levetkezve, végül is egészen sorsszerű módon, **Batsányi János** barátjaként és felvilágosult kortársai társaságában – a jozefinista reformok egyenes folytatásaképpen – élete ezenképpen vezetett el a **francia forradalom** akkor még kritikátlanul jónak látott eszméi irányába, és torkollott a **Martinovics-féle összeesküvésbe**, mely végezetre küzdelmes sorsát is megpecsételte. A felségsértés vétké miatt halálra ítéltetek között még Kazinczyval és Batsányival együtt királyi kegyelemben részesült, de súlyos betegsége végzetesnek bizonyult. Kufsteini börtöne lett a sírja, nyughelye máig jeltelen. Ifjú élete nem a csatatéren, mint a Petőfié, hanem dicstelen fogságban tört derékba.

Szacs vay Imrénék, a forradalom jegyzőjének – amint tudjuk – „egyetlen tollvonás volt a bűne”, éspe-

dig az, hogy aláírta a függetlenségi nyilatkozatot 1849-ben. Szentjóni Szabó Lászlót méltán nevezhetjük a **szabadságharc korai hőséneke és előhírnökének**. Talán nem is volt forradalmár, hiszen tanúvallomásában az összeesküvésben való aktív közreműködését mindvégig tagadta. Talán csak az volt az egyetlen „bűne”, hogy a forradalmi, Martinovics-féle katekizmust ismereteink eléggé ellentmondásosak, mindazáltal úgy tudni, hogy forradalmi verseket is szerzett, melyeket azonban letartóztatása előtt megsemmisített. Milyen kár értük! Akárhogyan is lett volna, az irgalmatlan császári önkény lecsapott, és akarva-akaratlanul a nemesi ellenállás és a magyar felvilágosodás vértanúságát osztotta ki reá.

Mostani posztkommunista korunkban, jogainkért való két és fél évtizedes, végeérhetetlen küzdelmünkben, a magyar kisebbségi megalkuvás jelenkori kísértései közepette kövessük Szentjóni Szabó László példáját! Ne feledjük, negyedszázada a kolozsvári Szent Mihály-templomban nem arra esküdtünk fel, amire például a bihari érdekszövetségünk törekszik, és amit képvisel... Híven vállalásainkhoz és önmagunkhoz, legyünk **gerinces és hívő szívű magyarok**, akik nem térnek le dicső eleink útjáról.

Újból az igét idézve: „Öltözzük fel a világhossz cselekedeteit” (Rm 13,12), valamint „Istennek minden fegyverét” (Ef 6,13), és „mint a világhossz fiai, úgy járjatok” (Ef 5,8).

Ottomány, 2015. augusztus 22.

Tőkés László

SZEPTEMBERI ESEMÉNYNAPTÁR

Szeptember 1–2. • Brüsszel
Európai Parlamenti munkahét

Szeptember 3. • Budapest, Emberi Erőforrások Minisztériuma

Találkozó Balog Zoltán miniszterrel

Tőkés László EP-képviselő **Nemes Csaba** minisztériumi főtanácsadó társaságában kereste fel az EMMI vezetőjét. Köszönetet mondva a tárcától érkezett eddigi támogatásokért, további tervek és elképzelések megvalósításához kért segítséget, tekintettel arra, hogy noha a külhoni magyarság ügye egészében véve a Nemzetpolitikai Államtitkárság hatáskörébe tartozik, a legfontosabb határon túli ügyek – mint amilyenek a köz- és felsőoktatás, a kultúra, az egyházak, az egészségügy, a sportélet stb. – támogatásában a **Balog Zoltán** irányította minisztérium sokat tehet. A miniszter további hathatós segítségéről biztosította európai képviselőnk, illetve az Erdélyi Magyar Nemzeti Tanács nemzetépítő tevékenységét és terveit.

• **Budapest, EP-iroda**

Képviselői fogadónap

Szeptember 4. • Budapest

Egyeztetés az Emberi Erőforrások Minisztériumában Az Erdélyi Magyar Nemzeti Tanács és a Partiumi

Keresztény Egyetem küldöttsége, melyet **Tőkés László**, az EMNT és a Pro Universitate Partium Alapítvány elnöke, európai parlamenti képviselő vezetett, az EMMI Szociális Ügyekért és Társadalmi Felzárkóztatásért Felelős Államtitkárságán járt. A **Langerné Victor Katalinnal** folytatott egyeztetés során áttekintettük az együttműködés lehetőségeit az EMMI illetékes államtitkársága, valamint az EMNT és a PKE között. **Szilágyi Ferenc** egyetemi tanár, a PKE-hez tartozó Partiumi Területi Kutatások Intézetére és a Részekben folytatandó társadalomkutatások fontosságára hívta fel a helyettes államtitkár figyelmét, míg **Nagy József Barna**, az EMNT régióelnöke a magyar kormány társadalmi felelősségvállalásának és a cigánymissziós programjainak Partium és Erdély irányába történő kiterjesztését szorgalmazta. Langerné Victor Katalin konkrét együttműködési lehetőségeket nevezett meg, melyek révén várhatóan még a 2015-ös évben lehetőség nyílik kapcsolódni az EMMI által koordinált munkához. A találkozó végén **Nemes Csaba** miniszteri tanácsos kifejtette, hogy ez a találkozó csak az első állomása annak a látogatássorozatnak, amelynek keretében valamennyi nemzetpolitikai jelentőséggel bíró államtitkárságot felkeresnek.

• **Budapest**

Magyar–román labdarúgó-mérkőzés

➤ **Szeptember 5. • Kötcse**

14. Kötcsei Találkozó, Dobozy-kúria
Az immár másfél évtizedes múltú kötcsei találkozón idén erdélyi részről – másokkal együtt – **Tőkés László**, az EMNT elnöke, **Szilágyi Zsolt**, az EMNP elnöke és **Toró T. Tibor** alelnök, valamint **Nemes Csaba**, az EMMI külhoni főtanácsadója, budapesti EP-irodánk vezetője vett részt. Magyarország helyzetéről szóló előadásában **Orbán Viktor** miniszterelnök kiemelt módon foglalkozott az európai migrációs válsággal.

Szeptember 6. • Nagyvárad

Emlékezés a II. bécsi döntésre és Észak-Erdély visz-
zatértére a 75. évforduló alkalmából

1940. szeptember 6-án vonult be a Magyar Királyi Honvédség Nagyváradra a **második bécsi döntés** nyomán, amely visszaszolgáltatta Magyarországnak az I. világháború után elszakított területeinek egy részét. Erre a felejthetetlen, 75 évvel ezelőtti napra emlékeztek a váradi magyarok a Királyhágómelléki Református Egyházkerület székházában, az Erdélyi Magyar Nemzeti Tanács és a Partiumi Magyar Művelődési Céh szervezésében. A zsúfolásig megtelt díszteremben **Nagy József Barna**, az EMNT régióelnöke köszöntötte az egybegyűlteket, **Tőkés László** európai parlamenti képviselő mondott alkalmi beszédet, majd **Raffay Ernő** történész, kutató, egyetemi tanár, volt honvédelmi államtitkár tartott előadást. Az emelkedett hangulatú emlékesten közreműködtek **Tasnádi Ferenc** és **Melinda** énekesek, a **Nagyvárad** **Asszonykórus** és a **Váradi Dalnokok**, továbbá levetítették a honvédség bevonulásáról készült korabeli híradós filmet.

Szeptember 7. • Nagyvárad, EP-iroda

Sajtóértekezlet
Időszerű politikai kérdésekről tartott magyar és román nyelvű **évadkezdő** sajtótájékoztatót **Tőkés László** EP-képviselő **Szilágyi Zsolt** kabinetvezető, az Erdélyi Magyar Néppárt országos elnöke és **Csomortányi István**, a párt Bihar megyei elnöke társaságában.

• **Nagyvárad, EP-iroda**

Képviselői fogadónap

Szeptember 7–10. • Strasbourg

Európai Parlamenti munkahét

Szeptember 11. • Nagyvárad

Munkamegbeszélés a Partiumi Keresztény Egyetemen

Szeptember 12. • Felsőbánya

A Nagybánya Festőtelep alkotótáborának záróünnepsége. Kiállításmegnyitó

A **Nagybányai Művésztelep** 100. és a **Királyhágómelléki Református Egyházkerület** megalakításának 75. évfordulóján, 1996 júliusában **Tőkés László** püspök kezdeményezésére Magyarlóposon nyári alkotótábor szervezett **Véső Ágoston** festőművész és néhai **Lugosi Mihály** helybéli lelképásztor. Idén augusztus 31-én mintegy húsz képzőművész részvételével – akik Erdélyből, Magyarországról, Németországból és Angliából érkeztek – nyílt meg Felsőbányán a Nagybánya Tájképfestő Telep **huszadik tábora**. Szeptember 12-én, a táborzárást megelőző napon a felsőbányai római katolikus templomban ökumenikus hálaadó istentiszteletre került sor, majd pedig az RMDSZ székházában megnyitották a táborban készült alkotások tárlatát.

**Szeptember 14. • Marosvásárhely, Deus Provi-
debit-ház**

A székelyföldi autonómiatörvény polgári kezdeményező bizottságának alakuló ülése

EMNT–SZNT közös sajtóértekezlet

Megalakult az **Erdélyi Magyar Nemzeti Tanács** (EMNT) és a **Székely Nemzeti Tanács** (SZNT) közös polgári bizottsága, amely állampolgári kezdeményezésként terjeszti majd a bukaresti parlament elé a **Székelyföld autonómiastatútumát**. A 11 tagú testületnek – amely Tőkés Lászlót választotta elnökévé – előbb a román parlament törvényhozási bizottságához kell eljuttatnia véleményezésre az SZNT által kidolgozott autonómiatervezetet. A beterjesztéshez szükséges százezer aláírást azt követően kezdhetik gyűjteni, hogy a tervezet megjelent a hivatalos közlönyben.

Szeptember 16–17. • Velence, Fejér megye

Fidesz-KDNP-frakcióülés

► • Budapest

Találkozás **Hámos Lászlóval**, az amerikai **Magyar Emberi Jogi Alapítvány** (Hungarian Human Rights Foundation – HHRF) elnökével

Az alapítvány már az 1980-as évek óta állhatatos munkát végez a határon túli – köztük az erdélyi – magyarság jogai védelmében. Az utóbbi időben tevékenységének egyik kiemelt témája a kommunizmus idején elkobzott egyházi tulajdonok visszaszerzésének kérdése – mely ügyben az amerikai hatóságoknál komoly lobbitevékenységet folytat. **Tőkés László** püspök, európai képviselő az **egyházi restitúció** érdekében előirányzott további együttműködésről egyeztetett a HHRF elnökével.

Szeptember 18. • Nagyvárád

A Partiumi Keresztény Egyetem Alapítók Tanácsának ülése

Szeptember 19. • Nagyvárád

A Partiumi Keresztény Egyetem tanévnyitó ünnepsége

A **PKE 2015–16-os tanévének hivatalos, ünnepélyes megnyitóját** a nagyváradi református püspök-

ség székházában tartották. **Tőkés László**, az **Alapítók Tanácsának** elnöke köszöntőbeszédében az ősök, elődök és élenjárók tiszteletére, folyamatos önképzésre és állhatatos tudásszerzésre biztatta az ifjúságot, a helytállás, a szülőföld- és honszeretet kívánalmát hangsúlyozva.

Szeptember 20. • Nagyvárád

A Szabadságra Vágyó Ifjak Szervezete emlékjelének avatóünnepélye a váradréti református templom udvarán

Ettől a naptól emlékjel örökíti meg a nagyváradi 1956-os emlékparkban a **Szabadságra Vágyó Ifjak Szervezete** (SZVISZ) tagjainak egykori kiállítását és áldozatvállalását. A felavatott emlékkőre az 1961 őszén összesen 550 év börtönre és kényszermunkára ítélt 58 személy neve van felvéve. **Tőkés László** EP-képviselő, az Erdélyi Magyar Nemzeti Tanács elnöke beszédében azt mondta: Magyarországon a forradalmat torolták meg, ezzel szemben Romániában nem volt forradalom,

mégis megtorolták! A magyar 56-tal való romániai szolidaritás durva megbüntetésével a kommunista rezsim azt célozta, hogy megfélemlítse az erdélyi magyarságot és mindenkit, aki a szabadságról egyáltalán álmodozni mert.

Szeptember 21–23. • Brüsszel

Európai Parlamenti munkahét

Több mint fél évtizedes áldásos tevékenységük elismeréseként **Tőkés László** EP-képviselő háromnapos látogatásra hívta meg Brüsszelbe a **Váradai Dalnokok énekkart**. A férfikórusnak az Európai Parlament székelyhelyén lezajlott programjáról beszámoló olvasható lapunkban.

Szeptember 22–24. • Belgrád

EP-küldöttség látogatása Szerbiában

Az **Európai Parlament Külügyi Bizottság** (AFET) és **Emberi Jogi Albizottsága** (DROI) **összevont küldöttsége látogatott** Szerbiába, **Elmar Brok** bizottsági elnök vezetésével. A látogatás második napján az AFET küldöttsége Koszovóba folytatta útját, míg a háromtagú DROI-delegáció **Tőkés László** alelnök vezetésével Belgrádban fejezte be kétnapos misszióját, amelynek célja a szerbiai emberi jogi helyzet számbavétele volt az ország európai csatlakozási folyamatának viszonylatában.

Szeptember 24. • Szeged, Dóm tér

A felújított szegedi dóm átadási ünnepélye

Szent Gellért ünnepnapján szentmise keretében adtak hálát a Szeged-Csanádi Egyházmegye közösségét jelképező székesegyház, a szegedi **Fogadalmi templom** megújulásáért. Az egyházmegye védőszentjének ünnepén **Kiss-Rigó László** megyéspüspök mutatott be szentmisét a dóm előtti téren. Koncelebráltak: **Bábel Balázs** kalocsa-kecskeméti érsek, **Pápai Lajos** győri, **Bosák Nándor** debreceni, **Spányi Antal** székesfehérvári, **Gyulay Endre** nyugalmazott püspök, valamint **Martin Roos** temesvári püspök és az egyházmegyében szolgáló papok. **Fekete Károly**, a Tisztántúli Református Egyházkerület püspöke, a testvéregyházak képviselői, **Balog Zoltán**, az emberi erőforrások minisztere, **Tőkés László** európai parlamenti képviselő, előző királyhágómelléki református püspök, valamint a közelet

➤ más képviselői is részt vettek a szentmisén. Az ünnepi alkalomra a Szent Gellért-zarándoklat keretében buszokkal érkeztek az egyházközségek hívei, akik zsúfolásig megtöltötték a dóm előtti teret.

Szeptember 25. • Temesvár, Új Ezredév Református Központ

Áldás, népesség! – családvédelmi konferencia
 Áldás, népesség! – Letelepedés-elvándorlás a Bánságban címmel szervezett konferenciát Temesváron szeptember 24–25-én a hollandiai Juhász István Alapítvány, az Új Ezredév Református Egyházközség, a Partiumi Keresztény Egyetem Teológiai Tanszéke és Tőkés László európai parlamenti képviselő budapesti irodája a magyarországi Emberi Erőforrások Minisztériumának támogatásával.

Szeptember 27. • Nagyvárad, olasz református templom

Harangszentelő ünnepély

A belvárosi református templom nagyharangját a világháborúban elrekvirálták, s csak most nyílt lehetőség a pótlására. A tartozékaival együtt kéttonnás, külsejében is impozáns, művészi kivitelezésű, Székelyud-

varhelyen öntött harang szentelési ünnepségén **Tőkés László** EP-képviselő, a Királyhágómelléki Református Egyházkerület előző püspöke váradozasi lelkipásztorként is szólt az ünneplő gyülekezetnek, méltatva az egyházközség, a presbitérium és a hívek, a támogatók és segítők igyekezetét, kiállását és ügyszeretét a harangépítés folyamatában. Európai képviselők szerint

manapság a harangszó egyszerre szólaltatja meg a hitében megrendült **Európa válságát** és figyelmeztet az **Erdélyre**, egész magyarságunkra leselkedő veszélyekre, valamint az Evangéliummal együtt hirdeti a szabadulás reményességét.

Szeptember 28–30. • Brüsszel
 Európai parlamenti munkahét

Szeptember 28–30. • Brüsszel

Közmeghallgatás a nagy családosok ügyében

• **Aachen**, Magyar–Német Baráti Kör klubja

Látogatás az aacheni (Németország) magyaroknál

A hónap utolsó napján **Tőkés László** a belga-német határ mentén fekvő, római alapítású, német koronázóváros **Magyar–Német Baráti Körének** meghívására látogatott el Aachen és környéke magyarságához, **Ferenczy Zsuzsanna** irodavezető társaságában. A vendégeket **Csukás István** köri elnök köszöntötte, aki tájékoztatást nyújtott a többnyire '56-os menekülteket és családtagjaikat magába foglaló helyi közösségükről és szervezeti, egyházi életükről. Európai képviselők az erdélyi magyar nemzeti közösség jelenlegi helyzetéről és autonómiaügyének állásáról tartott beszámolót.

MIGRÁNSINVÁZIÓ, KORRUPCIÓ, MANIPULÁLÁS

Időszerű politikai kérdésekről tartott magyar és román nyelvű sajtótájékoztatót szeptember 7-én Tőkés László európai parlamenti képviselő a nagyváradai központi irodában. Jelen volt **Szilágyi Zsolt** kabinetvezető, az Erdélyi Magyar Néppárt országos elnöke és **Csomortányi István**, a párt Bihar megyei elnöke.

Előjáróban Tőkés László köszöntötte a média képviselőit az új európai parlamenti ülészak – amely augusztus 31-én vette kezdetét Brüsszelben – első sajtótájékoztatóján, emlékeztetve: európai képviselői man-

dátumát ugyan a Fidesz–KDNP pártszövetség nemzeti listáján nyerte el – amelyre délvideki és kárpátaljai kollégájával együtt kapott meghívást –, ám mint az Erdélyi Magyar Nemzeti Tanács elnöke és az Erdélyi Magyar Néppárt védnöke továbbra is ellátja a **romániai magyarság** érdekvédelmét és közképviseletét, amire felkérést és felhatalmazást kapott. Két pászmán folyik e munka: itthon és az Európai Unióban. Személyes példamutatásával is arra törekszik, hogy megjelenítse azt a **szülőföldhöz, hazához és otthonhoz** való ragasz-

► kodást, amiről oly sokan lemondtak és lemondanak mostanság mind Magyarországon, mind Romániában. Az EP-képviselő elmondta az újságíróknak: kénytelen rendszeresen cáfolni azokat a hiedelmeket és sugallatokat, amelyek az ő Erdélyből való távozásáról szólnak, hiszen ugyanolyan **román állampolgár és nagyváradi lakos**, családjával egyetemben, mint volt eddig. Csúpán képviselői, közösségvezetői és lelkipásztori hivatása szólítja el rendszeresen különböző helyszínekre.

A napjainkban tapasztalható **migrációs válság** kapcsán Tőkés László az otthonmaradás imperatívuszát fogalmazta meg elsősorban Kelet-Európa és a Balkán őshonos népei számára. Itthon kell megoldanunk problémáinkat, legyenek azok politikai, társadalmi, gazdasági vetületűek, majd pedig közösen kell keresnünk a választ arra a menekülthullámra, ami Ázsiából és Afrikából zúdult rá országainkra, népeinkre. Ez a válasz pedig nem lehet eltérő attól, amit például a magyar kormány is hangoztat: meg kell szüntetni a menekülés kiváltó okait, azaz a háborús konfliktusokat és a gazdasági-társadalmi nyomort ott, ahonnan a migránsok felkerekedtek, illetve az uniós törvények és szabályok alkalmazása mellett nemzeti hatáskörbe kell utalni a bevándorláspolitikát. A keresztényi szolidaritást pedig nem lenne szabad szembeállítani a **menekültinvázió** gerjesztette jogos félelemmel, kettős figyelem kell irányuljon az üldözöttekre és az otthonaik biztonságát féltőkre. Sajnálatos, hogy EU szinte nem is fordít figyelmet arra a hetvenmillió őshonos kisebbségre, akik a területén élnek, miközben a gazdasági bevándorlók százezreinek, sőt millióinak fogadásán, segélyezésén és letelepítésén gondolkodik-fáradozik.

A továbbiakban Tőkés László és Csomortányi István a honi **politika és korrupció** viszonyáról szoltak,

a nagyváradi Ady-központ sorsát példaként hozva fel. A Néppárt bihari elnöke fotókat mutatva beszélt arról az érdekcsoportról, amelyben RMDSZ-vezetők és magyarországi szocialista barátai együtt munkálkodtak bizonyos közpénzek „lenyúlásában és eltérítésében”. A közleményünkhöz mellékelte nyilatkozatban erről az ügyről is szó esik.

A sajtó tájékoztatást kapott arról a **perről is**, amelyet Tőkés László a Noran Libro Kiadóval szemben indított, s amelyben nemrég az alperest elmarasztaló ítélet született a budapesti Fővárosi Törvényszéken. Nevezett magyarországi kiadó olyan könyvet jelentett meg 2012-ben, amely elsődlegesen Tőkés László **erkölcsi és politikai lejárását** célozta, az RMDSZ választási ellenkampányának keretében és annak eszközeként.

NYILATKOZAT

Sajnálatos és méltatlan fejlemény egyes egyházaink életében, hogy az idők folyamán az elnyomó többségi hatalommal való cinkos magatartással kompromittálódott és a korrupciós ügyekbe keveredett **RMDSZ** hatókörébe kerültek. Ennek egyik kirívó példája a nagyváradi **Ady-központ** elhíresült ügye, melynek esetében a Nagyváradi Római Katolikus Egyházmegye tevőlegesen kivette a részét a magyarországi Széchenyi Terv keretében pályázaton elnyert projekt eltulajdonításában, utóbb pedig a Királyhágómelléki Református Egyházkerület új vezetősége az érmindszenti tervezetet eltérítő bihari RMDSZ-vezérkarral lépett szövetségre.

Az egyházkerület vezető képviselői több rendben is **„a pártoktól való egyenlő távolság elvét”** hangoztatva próbálták igazolni a korrupció gyanújával vád alá helyezett **Kiss Sándor** vezette bihari RMDSZ iránti pártos viszonyukat, még attól is eltekintve ezáltal, hogy Egyházkerületünket éppen ez a korrupciós szövetség fosztotta meg jogos tulajdonától.

Az ún. egyenlő távolság elve azonban abban a tekintetben is eleve sántít, hogy nem egyházi irányelv, hanem eredetileg egy, a **Markó Béla** volt pártelnök

névéhez fűződő **RMDSZ-doktrína**. Köztudott, hogy a tizennyolc éven át regnáló elnök annak idején az egyenlő távolság, illetve közelség tetszetős formulájával próbálta igazolni az általa vezetett szervezet balliberális elhajlását, a nemzetidegen Gyurcsány-kormányhoz fűződő áldatlan viszonyát.

Jelen összefüggésben nem lehet kérdéses, hogy egyházaink, nevezetesen a Királyhágómelléki Református Egyház nem lehetnek „egyenlő távolságra” a **Mecénás Alapítvány** vezérkarát kitevő bihari RMDSZ-potenciátokhoz, valamint azokhoz, akik egyházunk elorzott tulajdonához fűződő jogát védik.

Az Anyaszentegyház éppen úgy nem állhat „egyforma közelségben” a mentelmi jognak örvendő **Biró Rozália** szenátor és **Szabó Ödön** parlamenti képviselővel, mint ahogyan a **Gyurcsány Ferenc** és **Orbán Viktor**hoz viszonyított távolságuk sem lehet azonos. „Krisztusnak és Pilátusnak / egyformán szolgálni nem lehet” – írta volt erdélyi költőnk, **Dsida Jenő**.

Ebben az értelemben csak üdvözölni lehet **Csomortányi István** bihari néppárti elnöknek azt a büntetőfeljelentését, melyet a napokban az Országos Korrup-

► cíellenes Igazgatóságon az Ady-központ korrupciós ügyében megtett. Püspökségem idején ugyanilyen értelemben fordultunk **Magyarország** illetékes szerveihez, aminek nyomán világosan kitűnt, hogy a Mecénás elnevezésű bűnszervezet a Medgyessy–Gyurcsány-kormányzat segédletével eltérített 320 millió forintnyi pályázati közpénzzel nem számolt el.

Gyors ütemben közelednek a **választások**. Ennek viszonylatában is joggal tevődik fel az egyes pártokhoz és jelöltekhez viszonyított távolság/közelség kérdése. Akik népiüktől eltávolodtak, nemzeti érdekeinket és autonómiánkat feladták – azokat a választóik is okkal hagyják cserben. Kizárólag közös nemzeti értékeink és érdekeink mentén valósulhat meg az egymáshoz való **közeledés**, az **egység** és az összefogás. A többi nem más, mint olcsó szavazatszerző manipuláció vagy szavazatvásárlás.

Európa is mindaddig távol áll tőlünk, ameddig nem védi meg érdekeinket – amíg, akár saját kárunkra, inkább védelmezi a migráns idegeneket, mint saját pol-

gárait; amíg eurómilliókat költ a gazdasági bevándorlókra, miközben saját őshonos kisebbségeire ügyet sem vet; amíg a keresztényeket az intoleráns muszlimok egyoldalú „befogadására” buzdítja, miközben saját keresztény identitását megtagadja, keresztény polgárait és értékeit pedig háttérbe szorítja.

A migránsok valóságos **inváziójának** jelenlegi körülményei között meg kell védenünk Európát, értékeinket és országainkat. Ebben a törekvésünkben ugyan szolidarisaknak kell lennünk a menekültekkel és az üldözöttekkel – ez viszont semmiképpen sem jelenthet önfeladást, sem pedig idegen érdekek önrontó kiszolgáltatását. Ilyen értelemben nem a nemzetet kiszolgáltató balliberális ellenzék, hanem **Orbán Viktor** önvédelmi és Európa iránt elkötelezett politikája áll közel hozzánk.

Nagyvárad, 2015. szeptember 7.

Tőkés László
európai képviselő

KÖZLEMÉNY AZ EURÓPAI MIGRÁCIÓS VÁLSÁG TÁRGYÁBAN

A szinte váratlanul Európára szabadult **migrációs válság** teljesen felkészületlenül érte az Uniót és tagországait. Az Európai Közösség alig megmagyarázható késlekedése, valamint a hosszúra nyúlt, nyári politikai holtszézon következtében a kezdetben „álproblémának” vélt válsághelyzet gyors ütemben tovább mélyült, és megkésve bár, de sürgős cselekvésre készíti az uniós intézményeket.

A nyári szünet után a kényszerű válságkezelés jegyében kezdte el új ülészakát az **Európai Parlament**. Az Unió helyzetéről szóló szeptember 9-i napirend keretében **Jean-Claude Juncker** bizottsági elnök (képünkön) terjedelmes előterjesztésében nagyrészt a migrációs válsággal foglalkozott. Az ezt követő, a migrációról és a menekültekről szóló vitában a Tanács, a Bizottság és a Parlament együttes erővel kereste a megoldást az Unió mindezidáig legnagyobb válságának tekintett helyzetre.

A bemutatott, illetve a rövidtávon előirányzott **cselekvési tervek** és **válságkezelő csomag** inkább az Unió presztízs- és arculatmentésére, semmint a tényleges és hatékony megoldások megtalálására szolgáltak. A „politikai korrektség” szellemében elhangzó megnyilatkozások többsége alig-alig terjedt túl a migránsok iránti szolidaritásvállalás populista közhelyein.

Juncker elnök – egyebek mellett – kiállt valamennyi migráns feltétel nélküli munkavállalási joga mellett, még mielőtt menekült státusa iránti kérelmüket elbírálnák. Igencsak rossz előjelnek számít, hogy az elnök az előregedő és megfogyatkozó kontinens lehetséges „**erőforrásának**” nevezte a bevándorlókat, akik nem terhet, hanem nyereséget jelentenek az Unió társadalmi számára.

A vita során a **Magyarország** elleni alaptalan bírálatokkal és támadásokkal szemben megnyugtató volt hallani, hogy Olaszországhoz és Görögországhoz hasonlóan Magyarországot sem szabad „magára hagyni”.

Ezekben a válságos időkben a **magyarellenes „lobbizásban”** élen járnak a balliberális magyar képviselők. **Szanyi Tibor** és **Ujhelyi István** széles körben terjesztett „röplapjaikban” az egykori „zsidótörvényekhez” hasonlítják a magyar országgyűlés intézkedéseit, „idegengyűlölő provokációval” vádolják meg a magyar kor- ►

▶ mányt, sőt az utóbbi arra biztatja az európai törvényhozást: „Mutassuk meg, hogy Európa polgárai elítélik, ami Magyarországon történik.”

Tőkés László erdélyi képviselő írásbeli felszólalásában külön is kitért arra, hogy a migráns tömegek ostromával és a nyugati balliberálisok **külső** támadásaival egy időben Magyarországnak az ország destabilizálására és a kormány megingatására törekvő **belső** ellenségeivel is meg kell harcolnia. Jellemző volt az egész parlamenti vitára, és jellemző az egész kialakult helyzetre,

hogy miképpen a hazai nemzetidegen ellenzék, azonképpen az európai balliberális oldal sem **saját népeit** és **Európa jól felfogott érdekeit**, hanem sokkal inkább a törvénytelen úton beözönlő migránsok „emberi jogait” és „emberi méltóságát” védelmezi.

Erdélyi képviselőnk természetesen fontosnak tartja az üldözöttek, a háborús menekültek megsegítését, ugyanakkor azonban maga is különbséget tesz azok között, akik életüket mentik, és azok között, akik a nyugati jólétre vágyva árasztják el Európát.

H O Z Z Á S Z Ó L Á S

A MIGRÁCIÓ EURÓPAI PARLAMENTI VITÁJÁHOZ

Az **Európai Unió** jelenlegi helyzetét – egyebek mellett – a migránsok áradatával szembeni elhibázott politika, a tehetetlenség, a bénultság s az önfeladás jellemzi. Az Unió bevándorláspolitikája összeomlott.

Miközben a nemzetközi közösség képtelen összefogni és erőt venni rajta – az **Iszlám Állam** és Európa többi ellensége igencsak elégedett lehet a mostanra kialakult és tovább eszkalálódó népvándorlási „hadiállapottal”.

Európa értékei, kultúrája, önazonossága és jövője forognak kockán. Az Uniónak elsősorban saját törvénytisztelő polgárait és őshonos nemzeti közösségeit kellene **védelmesnie**, nem pedig a határ- és törvénytörő gazdasági honfoglalók invázióját elősegítenie.

Való igaz, hogy segítenünk kell az üldözötteken. A **befogadás** krisztusi parancsolata azonban semmiképpen sem azokra vonatkozik, akik léteben veszélyeztetik keresztény gyökerű kontinensünket.

Magyarországot sok alaptalan vád és igaztalan támadás éri ezekben a válságos időkben. Nem csupán a

Balkánon át érkező tízezrek mindennapos ostromával kell megbirkóznia, hanem ezzel egy időben az európai balliberális oldal hátbatámadásait is el kell szenvednie, és az ország destabilizálására törekvő **belső** ellenségeivel is meg kell harcolnia.

Nem akarhatjuk, hogy **Szíría** és a világ elégedetlenjei mind Európába vándoroljanak. Hosszú távon ez nem rajtuk segít, hanem mindnyájunknak kárára fog válni.

Azt kívánjuk, hogy Németország maradjon meg Németországnak, Észtország Észtországnak, Magyarország Magyarországnak, Európa pedig Európának.

Büszke vagyok arra, hogy Magyarország nemcsak saját népének, hanem egész Európának a védelmére kel.

Strasbourg, 2015. szeptember 9.

Tőkés László
EP-képviselő

A NAGYBÁNYA TÁJKÉPFESTŐ TELEP

20. ALKOTÓTÁBORÁRÓL

Augusztus 31-én tizenkilenc képzőművész részvételével – akik Erdélyből, Magyarországról, Németországból és Angliából érkeztek – nyílt meg **Felsőbányán**, Daniel Leş keramikus Casa Olarului (A Fazekas Háza) nevű panziójában a **Nagybánya Festőtelep** huszadik tábora. A jeles évfordulót tegnap ünnepelték meg a Nagybánya melletti kisvárosban.

A Nagybányai Művésztelep 100. és a Királyhágómelléki Református Egyházkerület (KREK) megalakításának 75. évfordulóján, 1996 júliusában **Tőkés László** püspök kezdeményezésére Magyarlápón nyári alkotótelepet szervezett **Véső Ágoston** festőművész és néhai **Lugosi Mihály** helybéli lelképásztor. Olyan kulturális missziót vállaltak ezzel, amely biztosította a magyar képzőművészet egyik legnagyobb teljesítményének, a világhírű nagybányai festészet hagyományainak továbbélését, valamint a Kárpát-medencei művészek közötti kapcsolatok ápolását. A Nagybánya Képzőművészeti és Kulturális Egyesület 2000-tól a

felsőbányai Bódi-tónál és környékén szervezte meg a **Nagybánya Tájképfestő Telep** alkotótáborát, mindvégig Véső Ágoston Munkácsy-díjas festőművész szakmai irányításával.

2015. szeptember 12-én délután, a táborzárást megelőző napon az impozáns felsőbányai római katolikus templomban ökumenikus hálaadó istentiszteletre került sor. **Veres Attila** plébános magyarul és románul köszöntötte a művésztelep résztvevőit, a meghívottakat és a híveket. Igei alkalmi beszédében **Tőkés László**, a KREK előző püspöke a Királyok I. könyve 19. részét idézve – egyebek mellett – az egyház, a hit és a művészet szoros kapcsolatáról beszélt. Egyfelől az alkotóművészetet mint szakrális szolgálatot állította előtérbe, másfelől az istenhit művészeteket megteremtő, jótékony hatását húzta alá. Az elhivatott alkotóművészek szolgálatát méltatva **Kazinczy Ferenc** szellemi örökségével, illetve **Széphalommal** vonta párhuzamba Nagybányát, mely „a magyar kultúra ▶

▶ szentföldje”, ahová minden magyar embernek életében legalább egyszer el kell zárándokolnia.

Román János római katolikus esperes az aktív és passzív életszemlélet és emberi magatartás viszonyát és különbözőségét taglalta beszédében, kiemelve: lehet alkotni a Hollóssy-féle nagybányai festőtelep árnyékában, de lehet annak fényében is. Istennek tetsző cselekedetként ábrázolta az ihletett, művészi alázattal végzett alkotómunkát.

Varga Károly ny. koltó-katalini református lelkipásztor, esperes a maga során szintén igei alapú köszöntéssel szolgált, méltatva a művészek és támogatóik egymásra találását. Említésre méltó, hogy a Nagybányai Református Egyházmegyének, élén előző esperesével, nagy szerepe volt abban, hogy az egyházkerület védnökségével és támogatásával működő festőtelep immár két évtizede végzi áldásos szolgálatát.

Véső Ágoston templombeli felszólalásában köszönetet mondott mindazoknak, aki a festőtábor létrejötténél bábáskodtak, illetve húszéves fennállásához különféle módon hozzájárultak, majd egyenként bemutatta a jubileumi tábor résztvevőit. **Hupka Józsefné Diószegi Katalin** verset mondott, **Krucz János** a színvonalas ének- és orgona-szolgálatot végezte.

Az ökumenikus istentisztelet után a felsőbányai RMDSZ székházában nyitották meg az alkotótáborban készült munkákból rendezett **tárlatot**. Az anyagot válogató és méltatót művészettörténész, **Vécsi Nagy Zoltán** véleménye szerint: e szerény, kényszerű helyszínnél méltóbb környezetet érdemelnének a színvonalas alkotások. Ennek mentén Véső Ágoston –visszatekintve az alkotótábor két évtizedére – a szervezési nehézségekről is szólt, valamint azokról a körülményekről és viszonyulásokról, amelyek miatt ez a rangos partiumi művészeti intézmény,

a Nagybánya Festőtelep még mindig nem nyerte el az őt megillető figyelmet.

Tőkés László európai parlamenti képviselő a méltatás hangján szólt a művésztelepről és a mindenkori részvevőkről, a hagyományörzésben, értékkeremtésben és nemzetszolgálatban elért eredményekről. Ugyanakkor a **kortárs művészet** kellő értékelése és a fiatal alkotók megfelelő támogatása mellett tett hitet, Balog Zoltán miniszter szavaival emlékeztetve: a **tradíciók** éltetése és megbecsülése fontos ugyan, de nagy szükség van az **innovációra** is, az állandó megújulásra és fejlesztésre. „Az élő művészet szól a jelenről és a jövőről” – mondotta, kifejezve ugyanakkor azon reményét és szándékát, hogy a közeljövőben egy önálló székház vásárlásával sikerülhet a festőtelepet intézményesíteni.

Takács Péter kolozsvári konzul a magyar kultúra fontos helyszínéül szólt Felsőbányáról, egyetértve ugyanakkor Vécsi Nagy Zoltánnal, aki a Nagybánya-jelenséget az erdélyi művészet alfájának nevezte, amely mindmáig nem nyerte el méltó helyét az egyetemes és a magyar művészet-történetben.

Véső Ágoston végül megköszönte minden eddigi és mai munka- és alkotótársának – külön is a román partnereknek – az elmúlt húsz esztendőt,

elmondva: **13 országból** mintegy **140 művész** vett részt az általa vezetett táborokban az évek során, legtöbbjük vissza-visszatérő, néhányan sajnos már csak alkotásaik révén lehetnek velünk, dicsérte a kitartókat és üdvözölte a fiatalabbakat. Őt magát viszont **Szakács Imre** festőművész, a Szentendrei Régi Művésztelep vezetője, az Európai Művésztelepek Szövetségének alelnöke köszöntötte és méltatta baráti meghatódással, szavait a tárlatnyitó résztvevőinek tiszteletteljes vastapsa egyetértőleg húzta alá.

A PARTIUMI KERESZTÉNY EGYETEM TANÉVNYITÓJÁRÓL

A Partiumi Keresztény Egyetem **2015–16-os tanévének** hivatalos, ünnepélyes megnyitóját szeptember 19-én tartották meg a Királyhágómelléki Református Egyházkerület nagyváradi székházában.

A díszteremben jobbra első éves hallgatók, hozzátartozók, egyetemi oktatók és alkalmazottak foglaltak helyet, akiket **Ráksi Lajos** egyetemi lelkész köszöntött. **Pálfi József** református lelképásztor, az egyetemi szenátus elnöke igei megnyitó beszédében Pál apostolt idézve járta körbe a jó keresztényi magatartás és életvitel hármas egységét: „Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét.” (2Tim 1,7) Igemagyarázatát **János Szabolcs** rektor ünnepi tanévnyitó beszéde követte, amelyben elhangzott: a PKE három karának különböző szakjaira 404-en nyertek felvételt az új tanévben, az alap- és mesterképzést együttvéve. A megnehezedett középszintű diplomaszerezés és a felsőoktatásban tapasztalható verseny fényében ez öröndetes beiratkozási aránynak számít, ami az egyetem presztízsének növekedését illusztrálja. A rektor vázolta az intézmény struktúráját, kitért a teljében lévő egyetemi reformra, a fejlesztésekre és építkezésekre, valamint a testvérintézetekkel folytatott együttműködésre is, külön említve a budapesti Eötvös Loránd Tudományegyetemet, amely idéntől a doktori képzésben nyújt segítséget a PKE-nek.

Tőkés László EP-képviselő, az egyetem Alapító Tanácsának elnöke köszöntőbeszédét azzal kezdte, hogy a nagyváradi-partiumi magyar felsőoktatás egydíós a rendszerváltozáskor megszerzett szabadságunkkal. Röviden szólt az erdélyi s azon belül a váradi felsőoktatási kezdeményezésekről, sikerekről és kudarcokról, felidéz-

ve a főhatalom által gördített akadályokat, a máig tartó kálváriát – pl. az önálló állami magyar egyetem elszabotálását –, ugyanakkor méltatta azokat a küzdőket és támogatókat, külön is megemlítve közöttük az egyháziakat, akiknek minden eddig megvalósítás köszönhető. A bibliai tízparancsolat első és ötödik tételét kiemelve az ősök, elődök és élenjárók tiszteletére intett, folyamatos önképzésre és állhatatos tudásszerzésre biztatta az ifjúságot, a **helyállás**, a **szülőföld**- és **honszeretet** kívánalmát hangsúlyozva. A globális és kontinentális politikai folyamatok alakulása láttán erdélyi képviselőnk felhívta a figyelmet: kisebbségi helyzetünkben túlélési és boldogulási stratégiákat kell kidolgoznunk, ennek egyik fontos műhelye a Partiumi Keresztény Egyetem is. „Értérendszerünk válsága idején foggal-körömmel őrizniünk kell értékeinket, a morális válságot erkölcsi és hitbéli alapjaink megerősítésével vészjelhetjük át, boldogulásunk feltétele pedig a minőségre való törekedés az élet minden területén” – fogalmazta meg tanévkezdő üzenetében Tőkés László.

A továbbiakban **Mezey Barna**, az ELTE rektora, **Komlósi István**, a Debreceni Egyetem Mezőgazdasági, Élelmiszertudományi és Környezetgazdálkodási Karának dékánja, **Nagy Éva**, a román tanügyminisztérium kisebbségi oktatásért felelős államtitkárnak kabinetvezetője és **Csulák Péter** kolozsvári konzul adták át jókívánságait a jelenlévőknek. Külön köszöntötték **Jávör András** debreceni általános rektorhelyettesét, **Pető Árpád** ausztráliai vállalkozót, a PKE régi támogatóját, **Nemes Csaba** tanácsost, az Emberi Erőforrások Minisztériumának képviselőjét, továbbá a nagyváradi református és római katolikus püspökség, valamint az unitárius egyház képviselőjét, az egyetem oktatóit és adminisztratív személyzetét.

A tanévnyitó az elsőéves hallgatók ünnepélyes fogadalomtételével, az egyházi szolgálattévők áldáskérésével és a himnusz eléneklésével ért véget. Ének- és orgonaszolgálatot a **Brugós Anikó** vezette egyetemi énekkar, illetve **Lászlóffy Zsolt** zeneművész végzett.

A SZABADSÁGRA VÁGYÓ IFJAK EMLÉKÉRE

2015. szeptember 20-ától emlékjel örökíti meg a nagyváradai 56-os emlékparkban a **Szabadságra Vágyó Ifjak Szervezetének** egykori kiállítását és áldozatvállalását. A réti református templom udvarán kialakított parkocskában ekkor avatták fel azt az emlékkövet, amelyre az 1961 őszen összesen 550 év börtönre és kényszermunkára ítélt **58 személy** neve van felvéve.

A vasárnap délelőtti istentisztelet keretében idézték fel a hívek, érdeklődők és a meghívottak – köztük többen is az egykori elítéltek közül, némelyek messziről érkezve – a jó hatvan évvel ezelőtti történeteket. Az **1956-os magyar forradalom** a viharos 20. századi magyar történelem egyik legtragikusabb, egyben legfelemelőbb eseménye volt, amely azt az üzenetet közvetíti mindmáig felénk, hogy merjünk bátran kiállni elveink, értékeink, jogaink mellett. 1956 világossá tette, hogy a nemzeti összetartozás az egyik legerősebb kohéziós erő a társadalomban, s bár a magára hagyott magyar szabadságharc hősi küzdelme a túlerővel szemben elbukott, de a történelem utólag mégis igazságot tett, így a magyar '56 legyőzve is győzött – fogalmazódott meg ezen alkalommal is.

A **nemzeti egységet** mi sem bizonyítja jobban, mint az, hogy Erdély számos településén akadtak olyan fiatalok, akik azért csoportosultak, hogy segítsék a magyar forradalmat, és lehetőleg Erdélyre is kiterjesszék azt. Ilyen volt Nagyváradon az egykori premontrei főgimnáziumban tanuló **13–16 éves diákok** által 1956. október 25-én megalakított Szabadságra Vágyó Ifjak Szervezete, amelynek tagjai és szimpatizánsai közül 58-at ítélték el, de négyszáznál is több azoknak a száma, akiket meghurcoltak, sőt egészen a kommunista rezsim negyedszázaddal ezelőtti bukásáig követtek, figyeltek és zaklattak. Májig nem tudni, hány „lázádonak” a nyugalma, boldogulása, karrierje ment rá arra, hogy a diktatúra elgáncsolta törekvéseiket.

Tőkés László EP-képviselő, az Erdélyi Magyar

Nemzeti Tanács elnöke arról szólt, hogy míg Magyarországon a forradalmat torolták meg, ezzel szemben Romániában a nem létező forradalmat is megtorolták. A magyar '56 iránti romániai szolidaritás durva megbüntetésével a kommunista rezsim azt célozta, hogy megfélemlítse az erdélyi magyarságot és mindenkit, aki a szabadságról egyáltalán álmodozni mert.

Tófalvi Zoltán marosvásárhelyi köziró, az erdélyi '56 kutatója és történésze maga is kiemelte: a forradalom leverését követő romániai perek kimondottan azt szolgálták, hogy a nacionalista diktatúra **szétverje, felszámolja, ellehetetlenítse** a magyar intézményeket, szervezeteket, közösségeket. A történelmi magyar egyházak mellett a román értelmiséget is megérintette a megtorlás jeges szele. A legdrasztikusabb eseteket felsorolva emlékeztetett: a brassói központú **Erdélyi Magyar Ifjak Szövetsége** után a nagyváradai **SZVISZ** volt a legnagyobb szervezkedés, amely 1956 után is próbált terebélyesedni. Ezeket a rezsim titkoszolgálatok fokozatosan göngyöltette fel, hogy aztán „a népi demokratikus rendszer megdöntése és Erdély visszacsatolása egy burzsoá Magyarországhoz” vádjával 1960 októberében – a diákok nagykorúvá válásával – megkezdje letartóztatásukat. Az egy év múlva meghozott ítéletekben 3-tól 25 évig tartó, börtönben letöltendő kényszermunkára ítélte a katonai törvényszék a SZVISZ-per vádlottjait, köztük két olyan ismert magyartanárt is, akik nem is tudtak tanítványaik szervezkedéséről. Az elítéltek megjárták a poklok poklát, az 1964-es amnesztiával szabadulhattak végül – idézte fel Tófalvi Zoltán, aki tíz vaskos kötetben tervezi kiadni a romániai '56 dokumentumait, melyek közül öt már meg is jelent.

Újlaki Csaba egykori SZVISZ-tag, ma sárospataki cserkészparancsnok a sátoraljaújhegyi Magyar Kálvária felújítását követő előző napi ünnepélyes avatásról és annak váradi vonatkozásairól szólt, hiszen az 1936-ban épült emlékhely-együttes a Magyarországtól elszakított területek és városok mementója.

▶ **Pálfi József** váradréti lelkipásztor az ige hirdetés után elmondta: amikor a kezdeményező, az érmihályfalvi **Török László** megkereste azzal, hogy emlékjelet kívánnak állítani az SZVISZ-nek, természetesnek vette, hogy az egyházközség melléjük áll, már csak azért is, mert mintha kikopott volna a köztudatból, hogy „Nagyváradon is volt 56”. A szabadság, az emberi méltóság és a nemzeti egység voltak azok az eszmények, amelyek jegyében működött a csoport, és ezekhez az eszményekhez a mai napig is híek maradtak – mondta el ismertető beszédében Török László, aki feleségével együtt adományozója az emlékkőnek.

„Hálával és meghatódással gondol a szabadságra vágyó egykori ifjakra” – mondotta Tőkés László,

párhuzamot vonva 1848-as „márciusi ifjak”, az '56-os „pesti srácok” és a SZVISZ kamasz hősei között. A múltba nézés azt is megköveteli, hogy felleltározzuk: mivel rendelkezünk a trianoni sorscsapás előtt, illetve után, mit vettek el tőlünk a diktatúrák, mit sikerült visszaszerezniük, visszaépíteniük. Vannak eredményeink, de **nem lehetünk elégedettek**, ráadásul az európai és világpolitikai fejlemények is aggodalomra adnak okot. Hitünk és nemzetünk hőseinek szabadságszerelete, bizonyágtétele, bátorsága, kitartása és kiállása, tettekre készsége és elszántsága lebegjen a szemünk előtt kétségeink közepette – mondotta az EP-képviselő.

A **Váradai Dalnokok** férfikórus szolgálatát követően az emlékezők szakadó esőben leplezték le az emlékjelet.

AZ EURÓPAI PARLAMENT ELŐTTI SZOLIDARITÁS TÉREN ÉNEKELT A VÁRADI DALNOKOK KÓRUSA BRÜSSZELBEN

Tőkés László EP-képviselő meghívására szeptember 21-én háromnapos látogatásra érkezett Brüsszelbe a műkedvelőkből álló nagyváradi énekkar. Erdélyi képviselőnk több mint fél évtizedes áldásos tevékenységük elismeréseként hívta meg a férfikórus tagjait az Európai Parlament színházára.

Másnap a parlament épületében, a hivatalos szeminárium keretében a magyar látogatócsoportok felelőse, **Láng Péter** tartott szakavatott bemutatót az EP működéséről.

Tőkés László a meghívottak köszöntésekor kifejtette, hogy a dalnokok éppen azt képviselik a maguk sajátos módján, amit védelmezni kell Európa elidegenítésének körülményei között: önazonosságunkat, nemzeti értékeinket, kultúránkat, anyanyelvünket. Az EP migrációról szóló közvitáján a megszólalók túlnyomó többsége számára nem az volt fontos, hogy miként képviselhetjük és védhetjük meg Európa, az EU értékeit és érdekeit, hanem sokkal inkább a migránsok jogainak és érdekeinek a gondja foglalkoztatta őket. Ez önmagában még dicséretes is lenne, de az Unió a saját választóinak a szempontjából végtelenül egyoldalú.

Gál Kinga fideszes néppárti képviselő az alapjogi bizottság üléséről jöve beszámolt a legfontosabb kérdés, a menekültügy kapcsán felmerülő összetett vitákról. Mint mondta, „olyan ez az eset, mint azé a bizonyos állatorvosi lóé”. Az európai érdek- és értékellentétekre, valamint a Magyarországot ért méltatlan támadásokra vonatkozóan kifejtette, hogy egyre többen vannak azok, akik azt mondják, a konfliktus magyar kezelése nem kritikát, hanem pont ellenkezőleg, elismerést érdemelne.

Az énekkar ezután a parlament előtti, a lengyel Szolidaritás mozgalomról elnevezett téren találkozott **Andrej Plenkovics** horvát és **Sandra Kalniete** lettországi néppárti képviselővel. Utóbbi, országa egykori külügyminisztere és európai biztosa, meleg szavakkal köszöntö meg a meghívást, különösképpen azért, mert harcosként tiszteli Tőkés Lászlót, aki nemcsak Románia, de az egész Európa demokratikus átalakulásának egyik történelmi alakja. Egyebek között elmondta, hogy Lettországon 1873 óta minden öt évben

kórusfesztivált tartanak, a legutóbbi alkalommal több mint ötvétezer vettek részt ezen. „Jöjjenek önök is legközelebb, meghívom önöket hazámba, a soron következő kórustalálkozóra” – mondotta a képviselőnk. A balti országokban egyébként nagy hagyománya van a közösségi éneklésnek, nemhiába nevezték a szomszédos Észtországban „énekes forradalomnak” az 1989-es megmozdulásokat. ▶

▶ A **Váradai Dalnokok** ezután alkalmi koncertet adott, amelyet a téren összesereglettek élénk és lelkes érdeklődése kísért. A „nincs is a világon szebb a magyarnál” refrénű dal után a kórust köszöntő Plenkovics képviselő azt mondta, „önöket hallgatva nagyon felfedezni a nemzeti sajátosságaink között.” Hozzátette: „Tőkés László barátomat továbbra is támogatom, számíthat rám, köszönöm, hogy meghívott és önöket meghallgathattam.” Három hét múlva egyébként egy horvátországi kórus érkezik Brüsszelbe Andrej Plenkovics meghívására, aki a menekültügyre utalva annak a reményének adott hangot, hogy a belügyminiszterek, valamint az állam- és kormányfők találkozája után remélhetőleg Európa közös választ tud majd adni a válságra úgy, hogy közben az európai szolidaritás is megmaradjon.

A látogatócsoporthoz tagjai a továbbiakban megtekintették az európai demokrácia történetét bemutató

Parlamentáriumot, tisztelegtek a 125. éve született Bartók Béla szobránál, és a híres főtér, a Grand Place megtekintése után, hazaindulásuk előtt az Atomiumot is felkeresték.

A DROI KÜLDÖTTSÉGE SZERBIÁBAN JÁRT

Az Európai Parlament **Emberi Jogi Albizottsága** (DROI) évi gyakorisággal azokba az Uniót kívüli országokba meneszt küldöttséget, melyekben az emberi jogok helyzete kritikusként mondható. Legutóbb 2013 októberében járt egy ilyen delegáció **Szerbiában**. Az ország európai csatlakozási folyamatának előrehaladtával az ottani emberi jogi helyzet számbavétele újból időszzerűvé vált.

2015. szeptember 23–24-én a **Külügyi Bizottság** (AFET) és a DROI összevont küldöttsége látogatott a nyugat-balkáni országba, **Elmar Brok** bizottsági elnök vezetésével. A látogatás második napján az

AFET küldöttsége **Koszovóba** folytatta útját, míg a háromtagú DROI-delegáció **Tőkés László** alelnök vezetésével Belgrádban fejezte be kétnapos misszióját.

Az első napon, szeptember 23-án, Elmar Brok távollétében a közös küldöttség **Cristian Preda** román néppárti képviselő, külügyi bizottsági koordinátor vezetésével folytatta munkáját, a három EP-frakcióhoz (néppártiak, szocialisták és liberálisok) tartozó két svéd, két horvát, valamint egy-egy brit, osztrák és bolgár képviselő részvételével. A munkában mindvégig részt vettek az EU Szerbiában akkreditált állandó küldöttségének képviselői, élükön **Michael Davenport** nagykövettel.

Az egész napos, zsúfolt programok keretében a népes küldöttség megbeszéléseket folytatott az EU tagállamainak nagyköveteivel, a nem-kormánypárti (NGO), illetve civil szervezetek, továbbá a média, az országban működő nemzetközi szervezetek, valamint a parlamenti demokratikus ellenzék vezető képviselőivel, és látogatást tett az integráció folyamatában leginkább illetékes parlamenti és kormányzati képviselőknél, bizottságoknál, illetve hivatalokban. A küldöttséget külön is fogadta **Maja Gojković** parlamenti elnök, **Saša Janković** ombudsman, **Ivica Dačić** külügyminiszter, nem utolsósorban pedig **Aleksandar Vučić** kormányfő.

A látogatás zárónapján az emberi jogi küldöttség külön program keretében találkozott a kisebbségi nemzeti tanácsok vezetőivel, élükön **Ana Tomanova Makanova** koordinátorral, a Szlovák Nemzeti Tanács elnökével, továbbá **Suzana Paunović**tal, az Emberi és Kisebbségi Jogok Hivatalának vezetőjével, valamint ▶

► **Čedomir Backović** igazságügyi miniszterhelyettessel, a készülő Kisebbségi Akcióterv munkacsoportjának vezetőjével.

A hivatalos EU-tagjelölti státuszt tavaly elnyert Szerbia **csatlakozási tárgyalásainak** elkezdése – jobbra az ország felkészületlensége miatt – egyre halasztódik. Biztató ígéretek és a szerb fél reményei szerint erre leghamarabb idén ősszel kerülhet sor, lehetőség szerint az alapvető jogokat is magába foglaló 23. tárgyalási fejezet megnyitásával. Ez azonban azért problematikus, mivel éppen az **emberi** – és **kisebbségi** – **jogok** terén Szerbia nemhogy előrelépne, hanem inkább visszaesést mutat.

A délszláv állam **európai orientációját** és eddig elért **eredményeit** bizonygató hivatalosságok az integrációs folyamat felgyorsítása mellett érveltek, olyannyira, hogy a parlament elnöke éppenséggel a 2018-as csatlakozás vágyalmának adott hangot. Velük ellentétben a civilek és a média képviselői inkább a fennálló hiányosságokról és akadályokról szóltak, az ellenzéki pártok vezetői, köztük **Boris Tadić** volt államfő, a Szociáldemokrata Párt elnöke, valamint Saša Janković ombudsman, „a polgárok protektora” pedig egyenesen **lesújtó képet festettek** a demokrácia állapotáról és az emberi jogok helyzetéről.

Az egyes megbeszélések alkalmával notórius módon vetődtek fel a következő kérdések, illetve **égető problémák**: a sajtószabadság durva korlátozása, illetve a média demokratikus jogokat sértő privatizációja; támadás a demokratikus intézmények, köztük is elsősorban a polgári jogok szószólóinak hivatala, illetve vezetője ellen; burjánzó korrupció; a volt és a jelenlegi titkosszolgálatok visszaélései és ellenőrizhetetlensége; az emberi és a kisebbségi jogok terén végbemenő megszorítások; a nők, a gyermekek és a hátrányos helyzetűek iránti diszkrimináció; a romák/cigányok romló helyzete; jogtalan gyakorlat az igazságszolgáltatásban stb.

Az európai küldöttség tagjai ismételték rákérdezték Szerbia és **Koszovó**, valamint Szerbia és **Oroszország** viszonyára. Az elhangzó szigorú kritikák mellett mérsékelt elismeréssel értékelték a Pristinával kialakult párbeszédet.

Az egyre dagadó **migránsválság** valamennyi megbeszélésre rányomta a bélyegét. Vučić miniszterelnök érdemszerző egyoldalúsággal dicsérte országa helytállását a migránsáradat kezelésében, éles kritikával illetve **Horvátország** ezzel kapcsolatos magatartását. Tőkés László arra kérdezett rá, hogy Szerbia – regisztrálás és akadály nélkül – miért zúdította rá Magyarországra a közel-keleti átvándorlókat, a kialakult válságban való összefogás közös érdekét hangsúlyozva ugyanakkor. Elmar Brok delegációvezető viszont elhárította ezeket a kritikákat, és inkább **Magyarországot** marasztalta el a migránsok fogadtatásának kérdésében.

A felszólalók közül többen is arra hívták fel a figyelmet, hogy a migránsügy mellett nem sikkadhatnak el az integráció tárgyát képező belpolitikai és emberi jogi kérdések.

A negyedszázad után is kísértő kommunista múlt vonatkozásában **Andrej Kovačev** bolgár néppárti

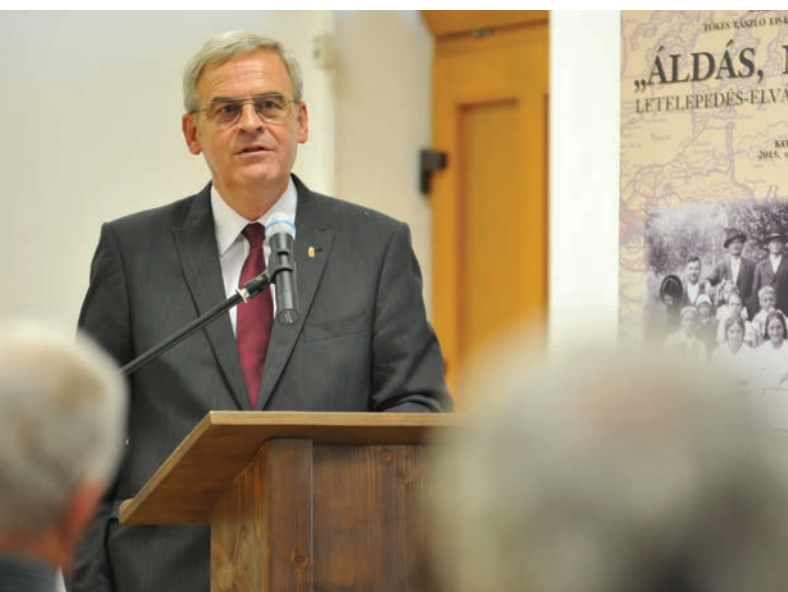
képviselő erdélyi képviselőnkkel együtt **az irattárak** felnyitását, az **UDBA** jugoszláv titkosszolgálat áldatlan működésének a feltárását sürgette. Tadić volt államelnök erre irányuló sikertelen próbálkozásait magyarázta, Saša Janković pedig arra mutatott rá, hogy a titkosszolgálat jelenleg is a parlamenti ellenőrzést kijátszva tartja megfigyelés alatt a pártokat.

A hivatalos kormánypropagandával szemben a **kisebbségi nemzeti tanácsok** megszólaló képviselői, élükön Tomanova Makanova asszonnyal arra mutatott rá, hogy **nincs igazi párbeszéd** a kormánnyal. A csatlakozási tárgyalásokra nézve „megrendelt” **Kisebbségi Akcióterv** inkább a kormány bizonyítási kényszerét tükrözi, és annak előkészítésébe nem vonják be kellőképpen az egyes nemzeti tanácsokat és a kisebbségi civil szervezeteket. **Slaven Bačić**, a Horvát Nemzeti Tanács elnöke „a partnerség hiányáról”, az információk megvonásáról, valamint a már meglévő törvények általi korlátozásról panaszkodott. Mindazáltal a nemzeti kisebbségek vezetői – köztük **Hajnal Jenő**, a szerbiai Magyar Nemzeti Tanács jelenlévő elnöke – a készülő akciótervben esélyt és lehetőséget látnak a kisebbségi jogoknak az integrációs folyamat mentén való fokozott érvényesítésére.

Tőkés László valamennyi felszólalásában külön hangsúlyt fektetett a **kisebbségi jogok** kérdésére, és konkrét módon is szóvá tette a nemzeti tanácsokról szóló törvény, valamint a Vajdaság státuszára vonatkozó törvény hiányosságainak és szükséges módosításának a kérdését, továbbá az új médiatörvény romboló kihatását a kisebbségi médiára, a kommunista idők idéző kétnyelvű iskolai oktatás elfogadhatatlanságát, a kisebbségek számáraüknek megfelelő foglalkoztatását – sürgetve egyben a kisebbségi vonatkozású törvények **harmonizálását** a nemzeti tanácsokról szóló törvénnyel, valamint a meglévő kisebbségi törvények **végrehajtását**. Romániai magyarként szolidaritásáról és támogatásáról biztosította a szerbiai **magyar, román és vlach** közösséget, valamennyi nemzeti tanácsot arra buzdítva, hogy tudatos és következetes módon használják ki az európai integráció nyújtotta jogérvényesítési lehetőségeket.

A TEMESVÁRI NÉPESEDESI KONFERENCIÁRÓL

Áldás, népesség! – Letelepedés-elvándorlás a Bánságban címmel szervezett konferenciát Temesváron szeptember 24–25-én a hollandiai Juhász István Alapítvány, az Új Ezredév Református Egyházközség, a Partiumi Keresztény Egyetem Teológiai Tanszéke és Tőkés László európai parlamenti képviselő budapesti irodája az Emberi Erőforrások Minisztériumának támogatásával. A tanácskozás helyszínéül az épülőfélben lévő Új Ezredév Református Központ szolgált, amelyet a Gazda István–Gazdáné Mátyus Melinda lelkész házaspár vezet.

A kétnapos rendezvény keretében levetítették a Népesség Istentől, népesség embertől című dokumentumfilmet, amelynek társrendezője az a néhai **Csép Sándor**, akinek a neve összeforrott az Áldás, népesség! mozgalommal. A televíziós szerkesztő, újságíró, író ötletgazdája volt a 2004-ben megindított mozgalomnak, 2007-ben jogi személyként is bejegyeztették az Áldás, Népesség – Binucuvăntare társaságot, amelynek célkitűzése egyebek mellett „a népesedés drámai állapotának a közbeszédbe való bevitele, a családbarát életfilozófia terjesztése, a gyermekvállalás fontosságának hirdetése, a közvélemény ráirányítása eme fontos nemzeti sorskérdésre”.

A két nap során tucatnyi előadás, számos üzenet, hozzászólás és kérdésfelvetés hangzott el, többször tartottak igei alapú áhítatot, bemutattak több könyvet, megnyitottak egy ad hoc kiállítást. Énekszolgálattal az Új Ezredév Kórus működött közre. A konferencia **előadói** között volt Soltész Miklós, a magyarországi Emberi Erőforrások Minisztériumának egyházi, nemzetiségi és civil társadalmi kapcsolatokért felelős államtitkára, Tőkés László EP-képviselő, az Erdélyi Magyar Nemzeti Tanács elnöke, Toró T. Tibort, az Erdélyi Magyar Néppárt alelnöke, Juhász Tamás teológiai professor, Vetési László református lelképásztor, szórványügyi előadó, Bodó Barna politológus professor,

Szekernyés János közíró, helytörténész, Erdei Ildikó, a Bartók Béla Gimnázium igazgatója, Alin Gavreliuc szociológus, professor, Stevan Bugarski kutató, Hermán M. János teológiai professor.

Az Áldás, népesség! – Letelepedés-elvándorlás a Bánságban című konferencia elsősorban a **bánsági kisebbségek demográfiai helyzetével** kívánt foglalkozni, de az előadók az Európára zúduló **migránsáradatra** mint napjaink egyik legégetőbb problémájára, legsúlyosabb kihívására is kénytelenek voltak kitérni. **Soltész Miklós** államtitkár szerint például fontos lenne megértetni a világgal, hogy nem a migránsokkal van bajunk, hanem azzal, aki küldi, aki csábítja és aki csempészi őket. Arra biztatta a résztvevőket, hogy személyes kapcsolataik révén próbálják a románokkal is megértetni, hogy a menekültáradat közös ügy, amely őket is ugyanúgy érinti, és a zsidó-keresztény kultúrkörben kialakult értékeket veszélyezteti. Úgy vélte: „azért van nagy baj, mert Európa egyes vezetői nem fogják fel, hogy mekkora a baj”. Ráadásul a migránsáradat olyan népek, országok között kelt feszültségeket, amelyek eddig békében éltek egymással, bár eme feszültségek nagyrészt szintén a migrációs hullám veszélyeit nem látó politikusok miatt keletkeztek.

Tőkés László a konferenciát záró előadásában elmondta: nem véletlenül választotta ennek mottójául Ady Endre egyik versének vészjósló címét: „A szétszóródás előtt”. Európa történelmének újkori hullámverésében nagyon megingott a mi kis magyar világunk is, hiszen a migránsáradat kontinentális instabilitást és elbizonytalanodást okoz. Aggodalom tölti el az egyént éppúgy, mint a családi, baráti, nemzeti közösséget az, ami most történik, és aminek korántsem sejtjük a végét. E modernkori népvándorlás, világmozgás, nyugtalanság, a **gyökérszakadás** és **diszlokáció** ráadásul nem most kezdődött, hiszen például a kommunizmus bukása után is magyar emberek százezrei éltek az elvándorlás lehetőségével anélkül, hogy belegondoltak

▶ volna a távlati következményekbe. S fölolvast a világ kohója – mondja Ady, mintegy ráerősítve a herderi jóslatra: szétszóródunk, felszívódunk, eltűnünk. Így válik nemzeti lét- és sorskérdéssé a helytállás ügye, ami túlmutat a pusztai népesedéspolitikán – vélte Tőkés László. Nagyon meg kell vetnünk a lábunkat ebben a mostani helyzetben, nagyon erős hitre és nagyon komoly tisztánlátásra van szükségünk, közös politikai akaratra, de erkölcsi erőre is, hogy megérdemelhesük az isteni áldást abban az értelemben, ahogyan a konferencia címe is kifejezi. Áldást, békességet, gyarapodást óhajtunk és remélünk a magyar népnek – mondotta az EP-képviselő, megemlítve: a nemzeti

együttműködés rendszerében való összefogás a magyarországi és külföldi nemzetközösségek között elengedhetetlen ahhoz, hogy a megmaradást és felemelkedést célként kitűző nemzetpolitikai stratégia sikeres legyen, és hogy a ránk leselkedő pusztító folyamatokat fel tudjuk tartóztatni.

Tőkés László beszédében kitért arra is, hogy milyen vélemények, irányzatok, érdekek dominálnak napjainkban az **európai politikában**, milyen viták osztrják meg még az Unión belül is az országokat és kormányokat, holott semmi kétség, hogy a migránsválságban nagy szükség lenne az európai összefogásra és a közös érdekvédelemre.

BESZÉD AZ „ÁLDÁS, NÉPESSÉG!” KONFERENCIÁN

Hölgyeim és Uraim! Kedves Testvéreim!

Fogadják elismerésemet és köszönetemet a konferencia szervezői. Legfőképpen a lánglelkű és fáradhatatlan Hermán M. Jánost emelném ki, a Mezőség szülöttjét, édesapja örökségének folytatóját, a lelkipásztort és a tudós teológust, a nagycsaládos édesapát, aki nem hagyta torzóban a 2004-ben, Csépi Sándorral együtt, a Királyhágó-melléken meghirdetett Áldás, népeség! mozgalmat, és miután rossz idők fordultak erre a mozgalomra, újból felvette a fonalat. 2007-ben megszervezte a hadadi élet- és családvédelmi konferenciát, melynek kötetét a kezünkben tartjuk. Most, itt Temesváron is állhatatosan kitarított amellett, hogy folytatás következék. Az új ezredév kihívásaival szembenézve, méltó helyen, az Új Ezredév Református Központban került sor erre a konferenciára.

Noha a soraink nagyon megritkultak – olyan előadók hiányoznak már, mint Csépi Sándor vagy éppenséggel Csetri Elek professzor úr –, hála Istennek köszönhetjük Molnár Kálmán esperes urat, a szilágycsehi és désházai kezdetek főszervezőjét, itt találhatjuk Gazda István temesvári lelkipásztort, az újabb főszervezőt, aki a városi szóránvilág gondoljaival küszködik, és örömmel láttam, hogy Nemes Csaba lelkész társam, nemzeti, egyházi és polgári ügyeink budapesti „nagykövete” is mellé állt ennek az ügynek. Hála Istennek létrejöhetett ez a legújabb élet- és családvédelmi konferencia. Elégtétellel emlékeztetek arra – sokan talán nem is tudják –, hogy 2003 decemberében ültünk össze a Királyhágómelléki Református Egyházkerület igazgatótanácsában, Csépi Sándor mint ötletgazda és Bőjte Csaba ferences atya is ott volt ezen a megbeszélésen, hogy másokat most ne említsek, és megterveztük az Áldás, népeség! missziói mozgalmat. Természetesen Molnár Kálmán is ott volt. Elkészült a missziói terv és mozgalom keretprogramja, majd a 2004-es évet az egyházkerületi misszió évének nyilvánítottuk. Ennek képezte részét az Áldás, népeség! mozgalom. 2004 áprilisában volt a szilágycsehi konferencia, Désházára is kilátogattunk, és ott is egy ünnepélyre került sor. Majd 2004 októberében rendeztük Nagyvárad-Félicsfürdőn az a mértékadó összejövetelt, amelynek Orbán Viktor egykori és mostani miniszterelnök volt a védnöke.

A hitből fakadó felelősségvállalás, cselekvés és összefogás jegyében igyekeztünk programszerűen szem-

beszállni a népeségfogyás, eme valóságos demográfiai humánkatasztrófa fenyegetésével. Ezek nem nagy szavak, hiszen mi is oda juthatunk, mint az erdélyi századok, és akkor már csak múlt időben lehet itt szót ejteni ró-lunk. Nem csak a Bánságról, hanem nyilvánvaló módon egész Partiumról, Szilágyságról és Biharról, egész Erdélyországról, immár az egész Kárpát-medencéről beszélhetünk ebben az összefüggésben, mutatis mutandis. A családok bomlása, az asszimiláció elharapódzása és folytatása, kis közösségeink szétszakadozása, a negatív szaporulat, az egykézés, az elszórányosodás kiszélesedése, az elvándorlás és a szétszóródás közepette egyházaink, az akadémiai szféra, a civilszféra, a politikum képviselőinek az összefogására van szükség – mondtuk egykor, és ismétlem meg újból – az élet, a család, az egyház, a nemzet védelmében. Ezzel a gondolat-lal kívánok népeséget Istentől, Csépi Sándor eme leleményes köszöntésével.

Belgrádból jövök, két napig ott voltam az Európai Parlament Külügyi és Emberi Jogi Bizottsága egy népes küldöttségének a társaságában. A balkáni háború, a balkáni genocídiumok árnyéka vetül még mindig az egész térségre és az országra, találkozásainkra. Másfelől pedig Szerbia csatlakozásának az igyekezete jellemezte ezeket a találkozókat. Közben pedig a migránsok áradata a balkáni felvonulási útvonalon, Belgrád tereinek sátor-táborában, ott is eleven valóság volt, miközben egyes „pi- ▶

▶ hent agyú” vagy inkább „agymosott” liberális-szocialista képviselők váltig az LGBT-kategóriába tartozó leszbikus, homo-, bi- és transzszexuális emberek kérdésével foglalkoztak, és örömmel üdvözölték, hogy Máltában már törvényerőre emelték az emberek nemi identitása szabad megválasztásának ügyét, úgyhogy Dániához immár felzárkózott Málta is, miközben őket is ostromolják a migránsok. Egy optimista pedig valóságos megbotránkozással védte ellenében az abortuszt, mintegy felmagasztalva, azt mondván Európa eme demográfiai válságának mélypontja idején, hogy a szabad választás egyéni joga mindenható, mindent felülmúl, miközben Szerbia maga is demográfiai mélypontra van, nem csak Európa. De a balliberálisokat leginkább az ilyen partikuláris – egyébként a maguk helyén kedves vagy fontos – kérdések gyötrik és foglalkoztatják, és nem éri el az ingerküszöbüket még ez a szörnyű migránsválság sem. Nem kelti fel a veszélyérzetüket.

Aztán továbbjöttem Szegedre, és valami olyan érzés fogott el a szegedi dóm, a renovált fogadalmi templom újraavatásakor, mintha Európa utolsó órájában volnék. Pompázatos szépségben felvonult az egész klérus, és hatalmas tömeg gyűlt össze a dóm udvarterében, és mindnyájunknak a szíve megtelt örömmel és remény-

séggel, a megmaradás, az újjászületés, remélt jövőnk ígéretével. Ez a kettősség fogta el a lelkemet, ott a röszkei határátkelő közelében, hogy vajon Európa utolsó óráiban vagyunk? Vagy pedig még van innen kiút, még van felemelkedés számunkra? De mondhatjuk úgy is, hogy Európa, az európai kultúra, ha tetszik: a fehér ember, a mi civilizációnk számára? Közben megérkeztem ide éjnek idején, és akkor megint rám tört a televízió útján a migránsválság napi eseménysora, és mindezen élmények hatására Robert Schumann alternatív megfogalmazása jutott eszembe, hogy Európa vagy keresztény lesz, vagy nem lesz. Aztán Németh Zsolt átfogalmazása ötlött fel bennem rögtön, aki azt mondta a nemrég tartott nagyváradi, rendszerváltozással foglalkozó konferencián, hogy Magyarország, a magyar-ság vagy keresztény lesz, vagy nem lesz. Igen, ennyire európai a mi magyar sorskérdésünk és gondolkodásunk.

A migráció egy dolog – még csak hagyján, mondom nagyvonalú önvizsgálattal –, de mi lesz velünk? Most

ne a kívülről jövő veszedelemmel foglalkozunk, hanem azzal, hogy mi lesz velünk, a hitét és gyökerét vesztette kontinensünkkel, a szekularizálódott, előregedett, sorvadó nyugattal? Európa hajdan nagy népeivel és nagyhatalmaival? Közelebről nézve: mi lesz velünk, az elapadó Magyarországgal, mely a kivándorlók országává vált – olvasom a statisztikai hivatal kimutatásaiban. 2014-ben 330 ezer, Európa országaiban élő magyar állampolgárt számoltak meg, de más adatok szerint több mint félmillió magyar állampolgár dolgozik tartósan kint, és többségükben ott akarnak maradni, ott képzik el az életüket, Európa jobb helyzetű országaiban. Ezek többsége fiatal, szakképzett ember, és utódaik is már ott jönnek a világra. Amikor a gazdasági bevándorlókat bíráljuk, ne felejtjük el, hogy ezek a magyarok is gazdasági bevándorlónak számítanak, tehát feltevődik a kérdés, hogy kettős mércével mérünk? Ránk nem vonatkozik az, ami vonatkozik a távolról, Közel-Keletről vagy Afrikából érkezettekre? Engem az sem vigasztal, hogy Romániára még inkább érvényes ez, hogy a migránsok országa, hiszen közel három millióan távoztak el innen csak az utóbbi években. Még az sem vigasztal, hogy Szlovákiát is otthagyták százezrek, s Lengyelországból becslések szerint kétfélmillió fiatal emigrált. Elsősorban az foglalkoztat és érdekel, hogy mi lesz velünk, magyarokkal, mi lesz a külföldi közösségeinkkel, Erdéllyel, Bánsággal, Temesvárral, ahol itteni lelkészi szolgálatom idején még, mondhatni, békebeli sokaságban voltak találhatók a magyarok. Már akkor sirattuk őket, de azért ehhez képest még a diktatúrában meg-megnyugodott a szemünk egy-egy biztató ponton, családon, helyzeten.

Mi lesz velünk, mi lesz Erdéllyel, az asszimiláció és a kivándorlás körülményei között, amikor is még a javunkra meghozott magyar állampolgársági, honosítási törvénynek is egyre nyilvánvalóbban diszlokációs hatása van az erdélyi magyarságra nézve? Megítélésem szerint sajnos inkább elősegíti a kivándorlást vagy a külföldi munkavállalást, mintsem hogy erősítené az itthon való megmaradásunkat. Mit mondjak, amikor azt látom, hogy a nagyváradi és más iskoláink „exportra termelik” az érettségiző diákokat, hogy a marosvásárhelyi orvosi egyetemről ne is beszéljek, amely szinte egy csomagban exportálja végzett növendékeit. Szinte értelmét veszti az intézményeink abban az értelemben, hogy a honi megmaradás ügyét szolgálják.

Legutóbb olvastam, hogy a sepsiszentgyörgyi felmérés alkalmával kiderült: az érettségizők, az iskolai végzősök mintegy háromnegyede emigrálna a jövőben, menne el Magyarországra vagy külföldre tanulni, illetve munkát vállalni. Ezért is választottam előadásom címéül Ady Endre versének, A szétszóródás előttnek a címét, mert úgy érzem, hogy éppen egy ilyen szétszóródás előtti pillanatban vagyunk, abban a pillanatban, amit éppen a Szegedi Dóm avatóünnepén éreztem, mint Európa utolsó óráját. „Helyünkön meg nem tudtunk állni” – idézem Ady Endrét, „s elveszünk, mert elvesztettük magunkat”, és akkor még nem szóltam a Felvidékről, nem szóltam Délvidékről, itt lévő barátaink szülőföldjéről, akik ugyanebben a hajóban eveznek, és ilyen értelemben teljes egészében magyarok és teljes egészében európaiak.

Az irány- és érték- és mértékvesztett Európa önfeladása közepette ez az Európa bennünket is ugyanerre ▶

▶ akar kényszeríteni. A szétszóródás összefüggésében a politikailag korrekt mobilitás jelenségére hívnám fel a figyelmet. A szabad mozgások elve, az áruk, a tőke, a személyek, a szolgáltatások szabad áramlásáról szól az Európai Unió és az európai ideológia. Első hallásra fellelkesedtünk, amikor kiszabadultunk Románia határfalainak börtönéből, de elszörnyülködhetünk a következmények láttán. A migráció politikai programjának a korifeusai rezzentlenül behálózák Európát, a migráció és a mobilitás elvei és programjai alapján az Európai Bizottság Mobilitási Cselekvési Terveket dolgoz ki, az Erasmus-programnak ugyan örvendünk, de inkább maradnánk a Hermann János-féle felfogásban a peregrinusok hagyományos külföldi tanulási módja mellett. De nemcsak az Európai Bizottság, már az ENSZ népességi bizottsága is egy olyan programot dolgozott ki, azt hiszem, 2000 körül, mely az előregedett és fogyó népességű fejlett világ, de különösebben Nyugat-Európa és Amerika egyes országainak népességpótlásáról akar gondoskodni, és meg is hirdeti a helyettesítő célzatú betelepítési programját. Mintegy 160 millióban állapítva meg, hogy ennyi embert kell majd betelepíteni, főképpen a nyugat-európai és a már említett világ más országaiba. Feltevődik a kérdés, uraim és hölgyeim, hogy ez a sors vár reánk? Ehhez asszisztálunk? Csak egyetérthetünk Orbán Viktorral, aki meghúzza a vészharangot. Mi is meggyújtjuk a lármafákat Székelyföldön, az egyes régiók etnikai összetétele megváltoztatásának európai tilalmát idézzük a Kisebbségi Keretegyezményből, vagy a Regionális és Kisebbségi Nyelvek Európai Chartájából, de hát Európának Székelyföld meg se kottyán, mert hiszen az egész Európa etnikai természetes összetételét hajlandó volna egyik évtizedről a másikra megváltoztatni anélkül, hogy figyelembe venné saját európai polgári politikai opcióit, identitását és akaratát. Átadjuk a helyünket idővel az úgynevezett integrálódó migránsoknak, betokozódunk ebbe a világszinten és kontinentális téren mesterségesen irányított népességmozgásba és manipulációba? Mit hagyunk maradék gyermekeinkre, unokáinkra? A bőrünkön éget ez a kérdés. Milyen fajta kisebbségi sorsot szánunk nekik? Romániában sem jó kisebbségnek lenni, de hát ennél még cifrább kisebbségi állapotok is kialakulhatnak a párhuzamos társadalmakban és az iszlamizáló Európában. Mi is beállunk migránsnak, hogy felolvasszon bennünket is a világ kohója, ahogy Ady Endre fogalmaz idézett versében? Mi lesz velünk, magyarokkal, erdélyiekkel, feladjuk szülőföldünket? Szállásterületeinket, melyért megszenvedtünk, megharcoltunk és megdolgoztunk? És felrúgjuk az ötödik parancsolatot, amely szerint isteni kegyelem, hogy azon a földön éljünk, melyet az Úr, a mi Istenünk ad minékünk? És engedjük kivándorolni a magyar ifjúság szürkeállományát? Szakképzett embereink szellemi tőkét nélkül hagyjuk eltűnni, sőt támogatóan vesszük tudomásul, mert politikailag nem korrekt valakinek azt mondani, hogy ne menj el, ne hagyj itt? Régen legalább mondták, hogy eredj, ha tudsz, és mondták, hogy: liliomszál, idegenhez miért hajoltál? De most már nem illő aggódnunk sem a gyermekeinkért, a népünkért, a gyülekezeteinkért, a településeinkért, mint hogy ha fatális bénultság fogná el az embereket, sőt már a lelkipásztorok sem merik oly nyíltsággal hirdetni az iga-

zi értékeinket. Az igazi értékes magatartásformákat, a helytállást és kitartást, hűséget és becsületet, ahogyan egykor még nem ezt tenni volt szügyen.

De hát Európának is pont olyan rossz ez, ami történik, ám nekünk különösképpen, mert azt hittük, hogy a berlini fal lebomlása után kiegyensúlyozódik az Unióban Európa két oldala, de a mostani mozgások, változások még csak tovább mélyítik a kontinens két része közötti különbségeket, fenntartják továbbra is az egyenlőtlen-séget. Továbbra is felborulással fenyeget az egyensúly, és ahelyett, hogy felzárkóztatna bennünket, „a jóságos Európa” továbbra is lenyom bennünket. Továbbkonzer-váljuk ezt az egyenlőtlen állapotot, ezt a kiszolgáltatottságot, amelyből még mindig nem tudunk felállni, és még a nyugatiak is állandóan, ott nekem is, Brüsszelben a fejemre ütnek, és mindenkor a fejünkre ütnek ezek a fődemokraták és álszocialisták, hogy elégedjünk meg kisebbségi sorsunkkal, és üdvözljük a migránsok áradatát, ha kell, még a saját szülőföldünkön áthaladó balkáni útvonalon érkezettek is.

Hölgyeim és uraim, erre mondják, hogy felborul a világ. Olyan állapotban van Európa, mint amikor feje tetejére áll vagy felborul a világ. Nemzeti sorskérdésként fogalmazódik meg tehát ezen körülmények között is,

ezen viszonylatban is a helytállás, a helyben maradás, a haza és országépítés, erdélyi megmaradásunk és itthoni jövőkéünk kérdése. Ez életre-halálra megy. Ez nem opcionális kérdés. Nem lehet feloldani a politikai vagy az ízlésbeli másság kategóriáiban.

Kövér László országgyűlési elnök egyik helyen nagyon megszívlelendő módon azt mondta, hogy „a szülőföldhöz való jog is egy alapvető emberi jog kellene legyen”. Azt gondolom, ez egy jó gondolat, sokkal inkább alapvető jog kellene legyen a szülőföldhöz való jog, mint az elvándorlás, a mobilitás joga.

„Emberek vagyunk, nem vadak” – mondja József Attila, és hát gyökeres lények volnánk, ha igaz, kultúránknál, identitásunknál fogva, ugyebár a népvándorlás kora már lejárt legalább ezer éve. Mi azóta meggyökerestül, történelmi visszaesésként élem meg, hogyha olyan értékke nő ki magát a mobilitás, az elvándorlás, aminek függvényében nem számít, hogy otthagytuk a családjunkat, a szeretteinket. Kiszakadtunk a környeze-

▶ tünkől, megfeledeztünk városainkról, szülőföldünkről, és mint egy használt, megunt ruhát vetjük le mindazt, ami által vagyunk azok, akik vagyunk.

A szülőföldhöz való jog mentén azt gondolom, hogy Európának és tagnemzeteinek a kontinenshez, az identitásához való jogát is meg lehet állapítani. Nekünk jogunk van megmaradni Európában, mint ahogy jogunk van magyarnak maradni. Megítélésem szerint a megoldás nem a rosszabb helyekről a jobb helyekre való vándorlás, hiszen akkor az egész világ felborulna! Egyes becslések szerint 700 millióan volnának készen pillanatnyilag világszinten elhagyni hazájukat, szülőföldjüket, és jobb sorsot keresni maguknak, valahol a világ szerencsésebb részein. Beláthatatlan következményei lennének, hogyha ez így történne. Hát arról ne is beszéljünk, hogy ott, ahol jó, ott is leromlana a helyzet, ahonnan pedig elmentek, ott végképp. Tehát nem megoldás a migráció. Nem vadak vagyunk, hanem emberek, gyökeres lények, és éppen ezért Temesváron is ki kell tartanunk, és én megígérem, hogy az utolsó leszek, aki elmegyek. Sajnos még azt is elterjesztették rólam az ellensége-

im, hogy én kint vagyok, kiköltöztem Magyarországra a Fideszhez, ott lakom. Állandóan találkozom olyan emberekkel, akik mondják, hogy milyen jó, hogy néha hazajövök. Nem költöztem ki, pont fordítva: ide költöttem az új családomat! Természetesen csak akkor van értelme ennek a gondolatmenetnek és hitünknek, önazonosságunknak, hogyha minden következményével vállalni tudjuk. Egyébként felolvaszt a világ kohója, és csupa mellébeszélés minden, amit hiszünk, vallunk, állítunk, és hiábavalóvá válik az, amiért harcolunk.

Nos, végül engedjék meg, hogy egy kicsit gyakorlaltabb irányban fordítsam a szót. Tehát azok után, hogy megállapítottam, hogy a megoldás nem a bevándorlási politika, hanem egy egészséges demográfiai és családi életpolitika, ez a fajta eszmei és cselekvési tér, ami itt sugárzik, ezen a konferenciánkon, az áldás és népszerű biblikus és népi eszmeköre, nos, ennek a gondolatnak a jegyében engedjék meg, hogy azokat a törekvéseket vázoljam, amelyek ebbe az irányba mutatnak a nagypolitika szintjén is, nem csupán a szószéki beszédek vagy a konferenciái előadások szintjén. Utánanézttem, hogy

Magyarország és vele néhány szomszédos ország, főleg a visegrádi négyek, milyen komoly hangsúlyt fektetnek arra, hogy ezt a kivándorlási, szétszóródási és pusztulási folyamatot megállítsák. Magyarországon olyan programok vannak, hogy: ifjúsági garancia, amely az ifjúság munkavállalását hivatott elősegíteni; az első munkahely garancia, amihez uniós alapokat is tudtak hívni. Mintegy 180 ezer fiatal kívánnak a közeljövőben visszatérni az ország számára. Az utóbbi öt évben 28%-ról 18%-ra csökkent Magyarországon az ifjú munkanélküliek aránya. A magyar kormány programja a külföldi magyar szakképzés fejlesztésére is kiterjed. Nem tudom megítélni, hogy ez a program mennyire használ nekünk, mennyire hatékony annak érdekében, hogy itthon tartuk a szakképesített ifjúságunkat, és itthon maradásra bírjuk őket. 2011-ben hozták létre a magyar közigazgatási ösztöndíjat, amely a képzett, diplomás fiataljainkat akarja hazahozni és a magyar közigazgatásban elhelyezni. 2015-ben került meghirdetésre a „Gyere haza, fiatal!” nevű program, mely időről időre 50 hazaköltöző fiatalnak biztosítana jelentősebb összeget az egzisztenciateremtéshez.

Utánanézttem, Szlovákiában is ugyanilyen programok jönnek létre, például a hazatérés program keretében 10 ezer, vagy különleges esetekben akár 50 ezer eurót adnak egy képzett külföldön élő fiatalnak, hogyha hazajön és munkát vállal. Lengyelországot nagy vérvesztés érte az utóbbi 15 évben, így ott is egy visszatérőknek szóló programot alapítottak, amely annyira hatékony volt, hogy a lengyel gazdaság fellendülésében is érzékelhető a hazaérkezők szerepe és az ehhez való hozzájárulása. Minden reményünk meglehet arra, hogyha megbirkózik Magyarország a mostani, már-már létében megingató politikai nehézségekkel, vagy éppenséggel a migránsválsággal, hogy az orbáni politika ebbe az irányban fog haladni. Ebben a nemzeti együttműködési rendszerben viszont nekünk is partnereknek kell lennünk. Abban kell gondolkoznunk, itt a Néppárt elnökére, mostani alelnökére és bajtársaimra gondolok, hogy olyan kongeniálisan és olyan együttműködéssel kellene a magyar jövőképet kialakítanunk és az ezzel kapcsolatos terveinket, stratégiánkat elkészítenünk, hogy egy adott kedvező pillanatban fordítani tudjunk a sorsunkon, mert könnyű belátni, hogy nem sok jövő marad a mostani helyzet lineáris meghosszabbítása esetén, nem nagy jövő vár a mi gyermekeinkre és unokáinkra. Én azt gondolom, hogy ezen az úton kell haladnunk.

Köszönöm tehát még egyszer, hogy ennek az útnak egyik útjelzője, és ennek az együttgondolkodásnak egyik kiváló alkalmá lehet ez a konferencia. Hadd zárjam azzal a gondolattal, hogy Európának nem a migránsok védelmében, hanem saját polgárai és nemzetei, sőt nemzeti kisebbségei, valamint értékei és identitása védelmében kellene egyezsége jutnia. Ez az igazi unió, és ez az az unió, amelyben el tudjuk képzelni a magyar uniót az Európai Unióban.

Temesvár, 2015. szeptember 25.

Tőkés László
EP-képviselő,
az Erdélyi Magyar Nemzeti Tanács elnöke

BRÜSSZELBEN EPITÁFIUMOT AVATTAK KOSSUTH LAJOS ÉDESANYJÁNAK EMLÉKÉRE

A brüsszeli magyarok kezdeményezésére 2015. június 29-én emlékművet (epitáfiumot) avattak Kossuth Lajos Brüsszelben elhunyt édesanyja, Kossuth Lászlóné Wéber Karolina emlékére a Saint-Josse-Ten-Noode-i temetőben.

A szabadságharc leverését követően az egész Kossuth családod kiűzték Európából, így Wéber Karolina száműzetésben élte utolsó éveit. Az Amerikába készülő édesanya lányaival és azok családjával Brüsszelig jutott, ahol 1852-ben tért örök nyugalomra. Kossuth édesanyjának eredeti nyughelyét egy városrendezéskor felszámolták, még a 19. század folyamán: a temetőt „elköltöztették”, vagyis a halottakat exhumálták, maradványait átvtették a Saint-Josse-Ten-Noode-i temetőbe, és egy közös sírba temették el újra. A sírkert oldalán ezt a tényt emléktábla jelzi.

A brüsszeli magyarok számára nagyon fontos nemzeti örökségünk ápolása, ezért kitartó nyomozásba kezdtek, hogy felkutassák Wéber Karolina nyughelyét. Ennek eredményeként előkerült a közös sír. Mivel a száműzetés nehézségei miatt Kossuth Lajos nem tudta végső útjára kísérni szeretett édesanyját, valamint

sírjáról sem tudott gondoskodni, ezt az erkölcsi kötelességet az egész magyar nemzet örökölte. Ebben a szellemben a magyar közösség gyűjtést szervezett, majd az adományokból Veres Alpár erdélyi és Csirpák Viktória kárpátaljai szobrászművészek elkészítették Wéber Karolina emlékoszlopát.

A brüsszeli síremléket Herczeg Anita, a magyar közársasági elnök felesége leplezte le. A támogatók neve az emlékoszlop hátoldalán olvasható. Az emlékbizottság tagjai dr. Kozmai Kún Miklós, dr. Csorba László, Kendeffy Mária, dr. Balogh András, dr. Kállay Oszkár és Havas István voltak.

Ebben a tömegsírban vannak Kossuth édesanyjának földi maradványai. Távol fiától, aki a budapesti Kossuth-mauzóleumban pihen, és a férjétől, Kossuth Lászlótól is, aki Alsódabason van eltemetve.

EGY SZAÚDI BLOGGER KAPJA IDÉN A SZAHAROV-DÍJAT

Raif Badawi kapja az Európai Parlament emberi jogi díját, a Szaharov-díjat 2015-ben – erről döntött az Elnökök Értekezlete (az EP elnöke és a frakcióvezetők). Raif Badawi szaúd-arábiai blogger, író és aktivista, aki jelenleg tízéves börtönbüntetését tölti, mert a szaúdi hatóságok szerint a politikai és vallási vitáknak teret adó blogjával megsértette az iszlámot. A díjat december 16-án adják át Strasbourgban az EP plenáris ülésén.

Martin Schulz, az EP elnöke úgy fogalmazott „Ez az ember, aki egy jó és példaértékű ember, a legszörnyűbb büntetést kell, hogy elviselje, amit országában kiszabhatnak, és amit brutális kínzásnak lehet nevezni”.

„Felszólítom Szaúd-Arábia királyát, hogy állítsa meg a büntetés végrehajtását, engedje szabadon Badawit, engedje vissza a feleségéhez és engedje, hogy decemberben eljöhessen, és átvehesse a díjat a plenáris ülésen” – mondta Martin Schulz.

Raif Badawi szaúdi blogger, akit 2012-ben fogtak el, majd később tíz év börtönre, ezer korbácsütésre és pénzbüntetésre ítélték, mert a vallás szerepének megvitására indított blogjával az ország igazságszolgáltatási rendszere szerint megsértette az iszlám vallást. Badawi az első 50 korbácsütést idén januárban kapta meg, a büntetés fennmaradó részét a nemzetközi tiltakozások miatt elhalasztották. Ensaf Haidar, a blogger felesége, aki jelenleg Kanadában él három gyermekükkel, később azt nyilatkozta, hogy a szaúdi hatóságok zöld jelzést adtak a korbácsolás folytatásának.

Februárban az Európai Parlament állásfoglalásában határozottan elítélte Raif Badawi megkorbácsolását. Az EP szerint a szaúdi hatóságok döntése megdöbbentő és kegyetlen. Az állásfoglalásban a Parlament „felhívja a szaúdi hatóságokat, hogy állítsák le a férfi további korbácsolását, és követeli azonnali és feltétel nélküli szabadon bocsátását, mivel lelkiismereti okokból bebörtönzött személynek tartja, akit kizárólag azért tartanak fogva és ítélték el, mert gyakorolta a véleménynyilvánítás szabadságához való jogát”.

A gondolatszabadságért adományozott Szaharov-díjat az Európai Parlament ítéli oda minden évben. A díjat 1988-ban alapították, és azokat a személyeket vagy csoportokat tüntetik ki vele, akik vagy amelyek az emberi és alapvető jogok védelme érdekében munkálkodnak. Tavaly a díjat Denis Mukwege kongói orvos kapta, aki a Kongói Demokratikus Köztársaságban zajló háború során nemi erőszak áldozataivá vált kongói nők és lányok tízezrei testének és életének újjáépítésén dolgozik.

A 2015-ös Szaharov-díj döntősei Raif Badawi mellett a venezuelai demokratikus ellenzék és Borisz Nyemcov – idén februárban meggyilkolt – orosz ellenzéki politikus voltak.

